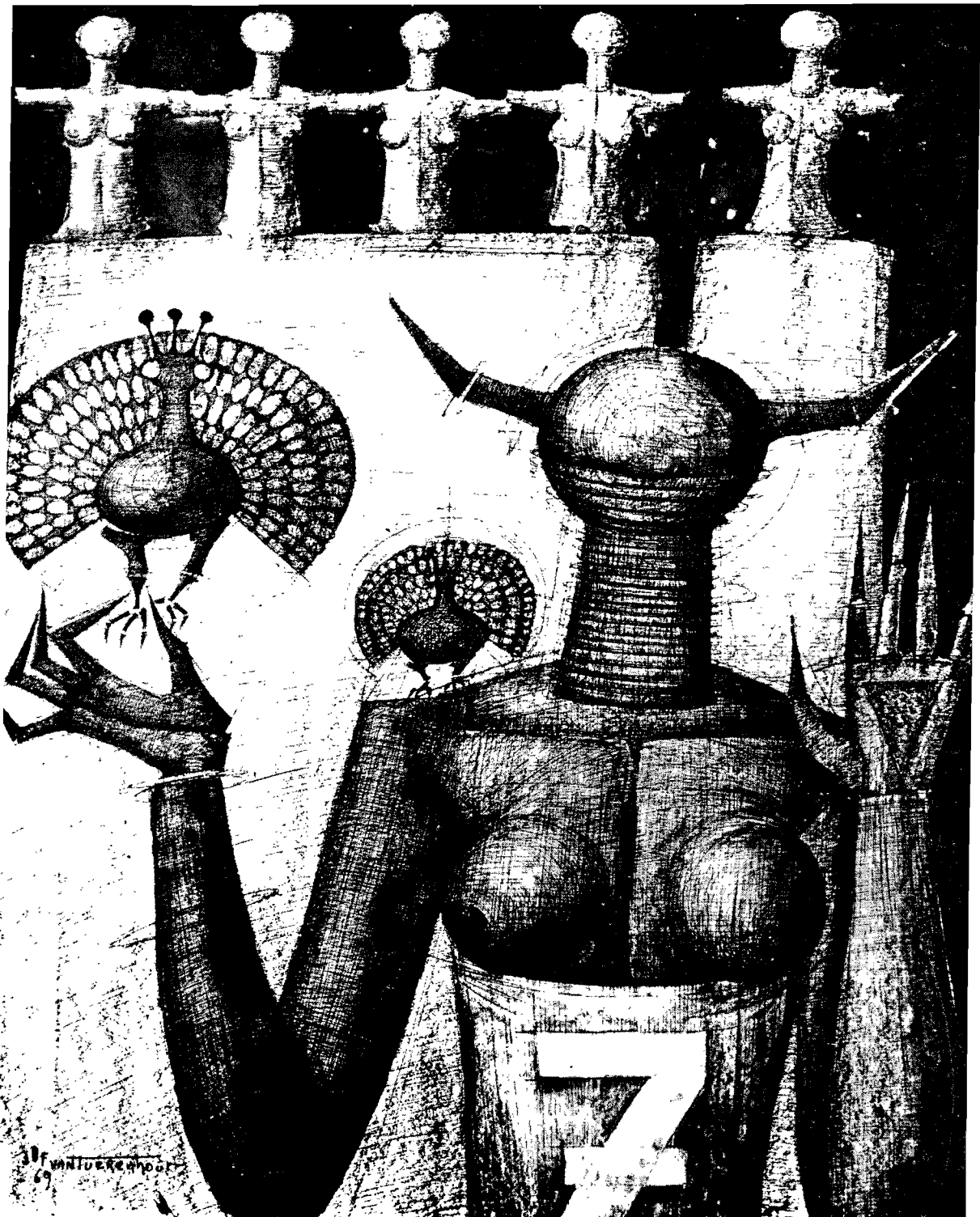

DE VREDE VREDE VI

VREDE - TIJDSCHRIFT VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN - 13e jg. 93/5 juni 1970

Jef Van Tuerenhout "De Vogels"

HARELBEKE

vrijdag 26 juni om 20u30.
Feestzaal Jongensschool Centrum

VOORDRACHT over :

Latijns Amerika.
met Eerw. Pater Jan Talpe.

deelname in de kosten :

30 fr. studenten : 20 fr.

een initiatief van de :

BUVV in samenwerking met de groep
21 - K.A.J. - V.K.A.J. - Willemsfonds
en Tercultakring.

VREDE

tijdschrift voor internationale
politiek en vredesproblemen.

Uitgave van het

Vlaams Comité van de Belgische
Unie voor de Verdediging van
de Vrede.

maandblad 10 n^o per jaar.

REDACTIE-BEHEER-PUBLI-
CITEIT :

44 Bagattenstraat 9000 Gent.

tel. 09/23.82.52

prk : 10.112.88 - BUVV Vlaams
Comité Gent.

ABONNEMENTENDIENST

158 Martelaarslaan 9000 Gent

tel. 09/23.75.43.

LEESGELD

100 fr. per jaar.

12 fr. per nummer.

verantwoordelijke uitg. :

M. Vanderborcht
Houwaertplein 14
1030 Brussel.

drukkerij GAKKO s.v.
Gent.

INTERNATIONALE VREDES- VAART

Zondag 13 september wordt
een hoogdag voor de vredes-
vrienden. Voor die dag
huurde de B.U.V.V. een
mini-pakketboot voor een
internationale vredesvaart.

Het betreft hier een reis
met de plezierboot
"BENELUX I" (350man)
Gent-Terneuzen-Vlissingen
en terug.

Vrienden van de vredes-
bewegingen uit de buurlan-
den worden uitgenodigd
aan deze internationale
vredesvaart deel te nemen.

De prijs voor de reis zal
100 fr. bedragen.

Gezien het aantal plaatsen
beperkt is zal slechts met de
eerst ingeschrevenen kunnen
rekenschap gehouden worden.
Nadere inlichtingen in ons
volgend nummer.

"Vrede" wil de spreekbuis zijn
van al diegene die - door degelijke
informatie of voorstellen - een bij-
drage willen brengen tot de inter-
nationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep
op de medewerking van al diegene
die hiertoe kunnen bijdragen.

Ook de lezers van "Vrede" kun-
nen hieraan hun medewerking ver-
lenen.

De ondertekende artikels beant-
woorden dan ook niet noodzake-
lijkerwijze aan het standpunt van
de redactie.

OP DE GOEDE WEG

We zijn reeds zo ver. Begin mei heb-
ben we het aantal abonnementen op
'Vrede', dat we in 1969 hadden,
overschreden. We geloven dat de
lezers van ons blad zich met ons
hierover tenzeerste zullen verheugen.
Dit is zeker een eerste resultaat. Maar
we kunnen beter. Voor december
zouden we er moeten in slagen nog
minstens tweehonderd nieuwe, vaste
lezers voor ons blad te winnen.

De ondervinding heeft ons geleerd
dat ieder ons hierbij een handje kan
helpen. Ieder lezer moet zeker in de
mogelijkheid zijn een of meerdere
vrienden te overtuigen zich te abon-
neren op ons blad. De kostprijs :
70 fr. tot eind december biedt zeker
hiervoor geen enkele moeilijkheid.
Mogen we ook op uw medewerking
rekenen ?

UIT DE INHOUD ...

- bl. 3 Editio
- 5 "op de uitkijk"
Ward Ruyslinck
- 7 Cambodge
Staf Schmidt
- 9 Griekenland-Theodorakis
- 10 de Portugese koloniën
Kanunnik F. Houtart
- 13 Midden Oosten
J. Wolles
- 15 Verkiezingen in Z.-Afrika
T. Bailleul
- 16 Opvoeden tot vrede
J. Van Calsteren
- 17 Bijdrage van het "Centrum
voor UNO-recht"
Y. Van de Steen
- 19 Bijdrage van het
"Centrum v.Latijns-Amerika"

EDITO

VAN ERFURT TOT KASSEL.

Het Duits probleem blijft de belangrijkste hinderpaal voor het tot stand komen van een werkelijke ontspanning in Europa. De gevolgen, de consequenties van de tweede wereldoorlog - t.t.z. het bestaan van twee Duitse staten en hun huidige grenzen, inbegrepen deze van de Oder-Neisse - blijven aan de oorsprong liggen van een aantal geschilpunten die een werkelijke vredespolitiek in Europa onmogelijk maken.

Het niet rekenschap houden met deze nieuwe realiteit sinds vijf en twintig jaar berokkende aan de volkeren van Europa reeds heel wat kwaad. Wanneer we spreken over Europa dan bedoelen we hier zeker Oost- evengoed als West, omdat het bestaande wantrouwen en de daaruit voortvloeiende verstarring heel wat negatieve aspecten bevat voor de volkeren die in 1945 in een nieuwe wereld van vrede en vriendschap geloofden.

Men moet blind zijn om niet te beseffen dat de door Adenauer, Erhard, Hallstein, Kiesinger e.a. sinds twintig jaar gevoerde politiek, met de steun van de NATO, tot geen enkele oplossing heeft geleid. De bijeenkomst tussen Rijkskanselier Brandt en Eerste Minister Stoph te Erfurt was in dit opzicht een eerste - bescheiden - stap in een nieuwe richting.

Het feit dat de twee regeringsleiders aldaar besloten, ondanks hun tegengestelde standpunten, elkaar te Kassel opnieuw te ontmoeten bewijst dat hier een proces begonnen is dat niet te stuiten is. Het laat geen twijfel dat deze onderhandelingen lang en moeilijk zullen zijn. Ondanks de positieve politieke koerswijziging die door Brandt werd ingezet blijkt deze echter niet gezuiverd van de superieure complexen die de politiek van de Bondsrepubliek steeds eigen zijn geweest.

Het door Brandt te Kassel voorgestelde twintig-punten-programma blijft nog steeds enkel de benadering van een aantal praktische punten terwijl de erkenning van het bestaan van de D.D.R. als "een stok achter de deur" is gehouden.

Dit is ook duidelijk naar voor gekomen in het verzet van de bondgenoten van Bonn om de D.D.R. op te nemen in de Economische Commissie van de U.N.O. voor Europa. Dat de regering Brandt zich, ondanks het gunstig advies van de voorzitter, verzet heeft tegen de toetreding van de DDR tot de Wereldgezondheidsorganisatie is zeker geen bewijs dat Bonn haar politiek in essentie wil wijzigen.

Is de erkenning van de realiteit, die door de onderhandelingen te Erfurt en Kassel zelf bevestigd wordt, t.t.z. het bestaan van twee Duitslanden, dan niet de erkenning van de oprechtheid van het doel dat met de besprekingen nagestreefd wordt ?

Het is duidelijk dat Algerië in de voorbije dagen, en de tientallen andere Afro-Aziatische landen die met de DDR tijdens het laatste jaar diplomatieke betrekkingen aanknoopten zich niet wensen te plooiën naar het patroon dat door de Atlantische gemeenschap inzake Duitsland werd uitgestippeld. En wanneer 57 t.h. van de West-Duitse bevolking zich nog kort geleden bij een opiniepeiling uitsprak voor de erkenning van de Oder-Neisse grens dan is dit zeker een bevestiging dat ook in de Bondsrepubliek een stroming ontstaat die wil breken met de starre houding van het verleden en waarmede Brandt willens nillens zal moeten rekenschap houden.

Het kan zeker niet gezegd worden dat Brandt's NATO-bondgenoten de minste bijdrage leveren om het Duitse gesprek op gang te brengen. Het tegendeel is eerder waar. Zij sturen aan op een verdere verstarring en leveren hierbij het bewijs dat het bestaan van de NATO slechts een rem betekent voor het tot stand komen van vruchtbare bilaterale besprekingen.

Wat een dergelijke politiek betreft zijn onze regering, onze traditionele partijen schoolvoorbeelden inzake immobilisme. Moeten we hiertegenover niet het initiatief plaatsen van de Nederlandse Raad van Kerken, van de Partij van Arbeid die zich uitspraken voor de erkenning van de DDR door de Nederlandse regering ?

We geloven dit te kunnen besluiten met wat Staatsminister H. Rolin in april 1969 in "Vrede" schreef naar aanleiding van een conferentie te Helsinki "... de afwezigheid van diplomatieke betrekkingen tussen de DDR en een aantal andere staten is een hinderpaal voor de ontspanning in de wereld, evenals voor de normale werking van talrijke internationale organisaties, terwijl anderzijds een internationale samenwerking wordt bemoeilijkt..."

Wanneer onze regering en onze parlementairen in die richting zullen ijveren dan zullen we kunnen schrijven dat zij zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheid.

Want of we het willen of niet, de oplossing van het Duits probleem, de erkenning van de bestaande realiteiten in Europa is de basis voor het uitbouwen van een werkelijke Europese veiligheid. Het gaat ons allen aan !

André DE SMET.

BINNENLAND

GESCHENKEN AAN MILITAIREN

De Kristen Demokraat P.W. Segers heeft een origineel idee. Hij heeft een wetsontwerp 233 ingediend waarin bepaald wordt dat alle Generaal-Majors e.a. hoofdofficieren die nog twee jaar en minder voor de boeg hebben tot hun pensioen-termijn een verlof van lange duur kunnen krijgen. Natuurlijk zullen ze blijven genieten van hun wedde, vergoedingen en toelagen zoals normaal ... Mochten ze met dit inkomen in hun onderhoud niet kunnen voorzien dan kunnen ze gerust een job bijnemen. Hun militaire 'pree' krijgen ze er wel bij.

P.W. Segers, de vroegere voorman van het A.C.V. denkt dat er een vierhonderd man van deze offerte kunnen genieten ...!

Het zal goed zijn te weten welke parlementairen aan een dergelijk voorstel hun goedkeuring zullen geven.

WET INZAKE WAPENUITVOER.

Senator Van Haegendoren maakte ons een parlementaire vraag over die hij aan de minister van Buitenlandse Zaken stelde en het antwoord dat hij ontving :

Vraag :

Naar ik verneem, bestaat er in een aantal landen een wetgeving die tot gevolg heeft dat bij het verlenen van vergunningen voor wapenuitvoer niet alleen de eerste bestemming gecontroleerd wordt maar ook de verdere bestemmingen waar deze wapens en munitie naartoe geraken.

Antwoord :

De Belgische regering kan wanneer zij het verlangt van de uitvoerder een verklaring eisen waarbij bevestigd wordt dat de geleverde wapens of munitie wel degelijk zullen gebruikt worden in het land van bestemming en niet zullen worden wederuitgevoerd. De Belgische regering kan door haar Ambassades tot een onderzoek laten overgaan.

Mocht een onderzoek uitwijzen dat wapens en munitie afgeleid worden van hun bestemming, dan zou de Belgische regering de passende conclusies trekken bij nieuwe aanvragen van vergunning.

MINISTER SEGERS DRAAIT ROND DE POT...

Volkstevredenwoordiger Raskin interpelleerde de Minister van landsverdediging o.m. in verband met de wijze waarop het leger de jongeren tracht te beïnvloeden, over het rondvliegen met bommen geladen en over het opslaan van atoomwapens te Kleine-Broghel.

Volgens Minister Segers is het normaal dat het leger, één van onze grote communiteiten, volgens de Minister, alle middelen gebruikt om de jongeren te beïnvloeden. Het lawaai en de hinder die militaire vliegtuigen verwekken moeten we, voor de veiligheid van het land (!) er maar bijnemen zegt de minister. Over de met bommen geladen vliegtuigen beweert Segers niets te weten. Zou kolonel Hubert van de luchtmacht, die enkele maanden geleden tijdens de begrafenis van een piloot zegde dat deze zijn leven opgeofferd had, gezien hij zijn vliegtuig - met bommen geladen - niet had willen verlaten, dan eenvoudigweg een leugenaar zijn ?

Over de opslagplaats van atoombommen te KleineBroghel sprak de Minister eenvoudigweg niet. Is dit niet een bekendnis dat dit bericht, dat wij reeds vroeger bekendmaakten, op waarheid berust ?

HOE BELGIE DE RECHTSE EN FASCISTISCHE REGIMES HELPT

Er gaat geen gelegenheid voorbij of onze regering, waarin Socialisten en Kristen Demokraten zetelen, stelt zich voor als diegene die op eerlijke en objectieve manier de landen van de derde wereld helpt. Wat deze hulp eigenlijk inhoudt hebben we reeds in vroeger gepubliceerde artikels bekendgemaakt.

We kunnen echter niet nalaten de aandacht te trekken op enkele korte berichten die in de loop van vorige weken in de pers verschenen. Och, het gaat natuurlijk om zo'n kleine mededelingen die op een van de zoveelste bladzijden van onze kranten in een verloren hoekje verschijnen, maar ze zijn zo wel-sprekend....

Ieder van onze lezers herinnert zich de massale moordpartijen in Indonesië. Op dat ogenblik zweeg de Belgische regering natuurlijk. Enkele maanden later werd echter naar dat land een economische missie gezonden onder leiding van de socialist Fayat. Er werd ontwikkelingshulp beloofd en ... in ruil kregen onze financiers opnieuw de mogelijkheid aldaar te investeren. Enkele dagen geleden besloten de Ministeries van Buitenlandse Zaken (Harmel) en Buitenlandse Handel (Fayat) aan Indonesië 10.000 graan te leveren ... men noemt dat in het kader van de ontwikkelingssamenwerking !

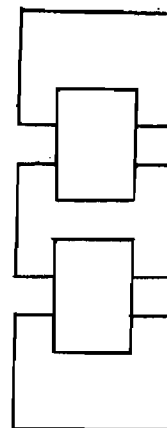
Brazilië is ook een van die landen die de top scheert onder de fascistische regimes. Voor de Belgische regering is dit dan het land bij uitstek om mee samen te werken. Dit leert ons nogmaals een bericht dat kort geleden in de pers verscheen. In het raam van een cultureel akkoord zal België nu 24 studiebeurzen voor studenten ter beschikking stellen voor Braziliaanse studenten. Dit zullen natuurlijk wel Fils-à-papa zijn.

Het toppunt is zeker het bezoek die een Belgische Economische commissie onder leiding van de socialistische Minister Fayat komt te brengen aan Formosa.

Deze minister die deeluitmaakt van een partij die op haar Kongressen reeds herhaalde malen de erkenning eiste van de regering van Peking en diens opname in de UNO, is vriendelijk gaan onderhandelen met de regering van Tsjan-Kai-Tchek en heeft aan dit land alle technische en financiële hulp beloofd. De Belgische regering heeft eveneens beloofd zijn steun te verlenen voor de verkoop van industriële produkten van Nationalistisch China in België en in andere Europese landen. De Belgische missie bracht natuurlijk ook een bezoek aan Zuid-Korea waar minister Fayat te gast was bij de fascistische president Pak-Tsoeng-He. Het is opvallend hoe weinig ruchtbaarheid onze zo objectieve pers over dergelijke informatie geeft.

En nochtans is het duidelijk dat er hier een welbepaalde lijn gevolgd wordt door onze regering ten overstaan van de derde wereld. Niet de jonge landen die er een neutralistische koers volgen genieten in hoofdzaak de steun van onze B.S.P.-C.V.P. regering, maar de fascistische regimes. Diegene die trouw en onvoorwaardelijk de anti-communistische koers volgen die hun door hun Amerikaanse opdrachtgevers wordt opgelegd.

OP DE UITKIJK

OH MY LORD (RUSSELL) !

Bij de Bezige Bij verscheen onlangs het tweede deel van Bertrand Russell's 'Autobiografie' dat betrekking heeft op de periode 1914-1944. Misschien laat ik me een beetje meeslepen door mijn bewondering voor deze moedige en integere oude man - die bovendien een van de grootste filosofen van deze eeuw zal blijken te zijn - maar ik vind dat een boek als dit niet zou mogen ontbreken op de boekenplank van om het even welk (vrij)denkend wezen. 'Bertie's' gedenkschriften zijn immers niet alleen het boeiende relaas van een leven in dienst van de vrede en de waarheid - een leven vol strijd en offers voor de opbouw van een bewoonbare wereld, een leven dat er continueel op gericht was de menselijke geest vrij te maken van vooroordelen, leugens en bedrog, maar ze zijn bovenal een morele steun voor al degenen die zich door onafhankelijk denken proberen overeind te houden in deze terneerdrukkende tijd van schijnwaarden en voorgevormde meningen. 'Ik geef niets om het applaus dat je krijgt door te zeggen wat anderen denken ; ik wil het denken van de mensen veranderen' schreef Russell aan Luci Martin Connelly in 1916, professor in de Engelse taal aan het Bryn Mawr College. Ik geloof dat een overweging als deze de kern is van zijn bekende onwrikbare morele houding - een houding die ongetwijfeld geleid heeft tot een verandering in het versterde denken van heel wat tijdgenoten. Vooral na de tweede wereldoorlog is het gezag en de invloed van de humanist en pacifist Russell, zowel door zijn geschriften en open brieven als door zijn redevoeringen en actieve deelneming aan publieke vredesmanifestaties in belangrijke mate toegenomen, inzonderde zelfs dat hij zo langzamerhand een soort legende is geworden. Ik kan me echter niet van de indruk ontdoen dat die legende, net zoals bij zijn vriend Bernard Shaw, voor een groot deel steunt op anekdotische feiten, boutades en 'bon mots', eerder dan op zijn filosofische denkbeelden. Verbazend is dit tenslotte niet : een man die 'niets om het applaus geeft' dat een verdediging van de gemiddelde denkwijze uitlokt, is allesbehalve voorbestemd om een mode-filosoof te worden. Het verklaart allicht waarom de 'grand old man' gedreven als hij was eerder door zijn waarheid dan door zijn ijdelheid, gedurende de laatste dertig jaar van zijn leven min of meer in de schaduw heeft gestaan van minder briljante, maar zogenaamd 'zeitgebundener' filosofen als Sartre en Marcuse.

Misschien zal daar nu, na zijn dood en na de publicatie van zijn gedenkschriften, verandering in komen. Hoe dan ook, het tweede deel van zijn 'Autobiografie' is een hoogst belangwekkende bijdrage tot de geschiedenis van de vredesbeweging in de eerste helft van de twintigste eeuw.

CASTRO IS EEN BEETJE KWAAD ...

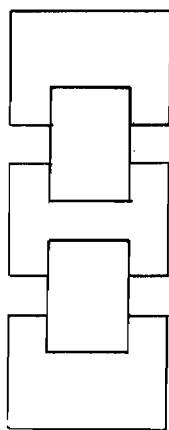
Naar aanleiding van de 110ste verjaardag van de geboorte van Lenin herhaalde Fidel Castro zijn totale solidariteit met de USSR, en lichtte hij de nieuwe oriëntatie van de cubaanse politiek in Zuid-Amerika toe. Hij bevestigde zijn steun aan de guerrilla maar ook aan andere vormen van anti-imperialistische strijd.

Verskillende observators beschouwen deze redevoering van 2h30 als de voorname van de Cubaanse leider sedert 1968.

Het is vnl. op het domein van de buitenlandse politiek dat spreker zich gehouden voelde zijn positie duidelijker naar voor te brengen. De solidariteit van het Cubaanse volk met de Sovjet-Unie, de marxistisch-leninistische oriëntatie van de cubaanse revolutie herhalend bracht hij zijn stellingname in het geheugen i.v.m. de Tsjechische zaak (samengevat: "wij keuren de invasie goed aangezien men zo ver is gegaan dat geen enkele andere oplossing meer mogelijk was") en protesteert hij krachtig tegen de aanvallen van de uiterst linkse bewegingen tegen de Sovjet-Unie.

Hij viel de Europese intellectuelen aan, vnl. de Fransen, die vergeten - zo zei hij - dat het revolutionaire proces in Cuba uiterst moeilijk is mede door de dichte nabijheid van de U.S.A. en dat alle volkeren die tegen het imperialisme strijden steeds kunnen rekenen op de steun van de Sovjet-Unie. Hij preciseerde dat Cuba gratis meer dan 500.000 dollars van de USSR had ontvangen. Dit wil echter niet zeggen, voegde hij er aan toe, dat de verschillende communistische partijen van de wereld verplicht moeten zijn één en enig voorbeeld te volgen.

Terugkerend op de beschuldigingen die 3 maanden geleden geuit werden door de Venezuaanse guerrilla-leider Douglas Bravo (die hij echter niet vernoemde) tegen de keus van Cuba zijn economische ontwikkeling verder te zetten in plaats van de revolutionaire bewegingen te steunen, verklaarde Castro dat het er voor hem in bestond ECHTE revolutionairen te helpen, en dat de taak van elke revolutionair erin bestaat uit de onderontwikkeling los te komen.

DE SOCIALE KERK

Meer dan 100.000 personen leven te Rome in totale armoede, "de meesten in hutten, grotten of onder aquaducten" en dit terwijl 30.000 appartementen leeg staan, aldus verklaren in een open brief aan de pers 11 professoren en 117 studenten en geestelijken van het Pontificaal Instituut. In deze omstandigheden achten de auteurs van de brief "de staking en bezetting van deze onbewoonde lokalen door de inwoners van de Romeinse bidonvilles niet tegengesteld aan de christelijke moraal". Volgens hen "kunnen de christenen niet langer een conceptie van de eigendom aanvaarden die toelaat mensen te verdrukken en de meest fundamentele menselijke wetten te overtreden". Zij vragen bijgevolg aan het Romeinse gemeentebestuur tot een onmiddellijke opeising over te gaan van deze lege appartementen.

Paulus VI klaagde eveneens de "onmenselijke omstandigheden", aan, waarin de bewoners van een bidonville, die hij op Kerstdag bezocht, moesten leven. Toen de paus een dringende "operatie bidonville" vroeg, antwoordde de christen democratische burgemeester van Rome, M. Glelio Darida, dat de competente autoriteit voor dergelijke actie niet hijzelf maar wel het parlement was.

BELASTINGEN IN ISRAËL

De 4/5 van de belastingen van 1970 zullen in Israël gewijd worden aan de verdediging, d.i. zowat 4,1 miljard Israëlische ponden (1 Isr. pond is tussen 12 en 16 B.F.), en dit volgens het budget aan het parlement voorgesteld door de minister van financiën Pinhas Sapir. De recetten bestemd voor de verdediging stellen een verhoging van 500 miljoen pond op het budget van 1969 voor.

De uitgaven, buiten de verdediging, zullen een 2 miljard bedragen, de afbetaling van de schuld 1,8 miljard. De totale schuld is volgens de minister 15 miljard waarvan ongeveer de helft aan buitenlandse deviezen. Alhoewel de details van de schuld niet bekend zijn gemaakt denkt men dat het gaat om leningen aan de wereldbank, leningen aan import-exportbanken alsook leningen uitgeschreven door Israël, vnl. in de U.S.

Tijdens hetzelfde jaar zou het deficit van de handelsbalans 1,1 miljard dollars bedragen d.i. 800 miljoen dollars meer dan vorig jaar.

DE REVOLUTIONAIRE KERK

Een Columbiaans priester, E.H. Garcia, loochende formeel te Bogota de geruchten als zou hij de gewapende insurrectionele legers vervoegen zoals de Spaanse priester E.H. Domingo Lain het onlangs deed. E.H. Garcia verklaarde echter, tijdens zijn perskonferentie, dat hij naar Columbië teruggekomen was om "te strijden". Hij bevestigde het vertrek van E.H. Lain naar de guerrilleros en voegde eraan toe: "Ik denk dat de houding van Lain de juiste is. De enige oplossing om zijn sacerdotaal engagement te volbrengen is diegene die hij gekozen heeft".

Hij kondigde verder de oprichting van een "Populair Oppositie Front" aan tegen de personaliteit - wie het dan ook weze - die op 17 april e.k. als president van de republiek zou verkozen worden.

E.H. Garcia, die vorig jaar uit zijn parochie te Bogota geëxpulseerd werd wegens zijn ideeën voegde eraan toe: "Indien de macht op pacifistische manier aan het volk gegeven wordt zal de omwenteling pacifistisch gebeuren. Indien daar tegenover het systeem er zich tegen verzet, zal er een gewelddadige revolutie zijn.

Wij, priesters, hebben een politiek engagement, en hij die het tegenovergestelde beweert is een farizeeër. Het enige mogelijke engagement is de revolutie".

CAMBODJA : OPENLIJKE U.S.A.-AGRESSIE

Wanneer dit blad van de pers komt kent iedereen wel stilaan de meest naakte feiten. Het is misschien goed ze even te resumeren :

tijdens zijn afwezigheid wordt Norodom Sihanouk als staatshoofd afgezet ;

thans blijkt overduidelijk dat dit niet zozeer het werk is van de groep conservatieve militairen onder leiding van de stafchef Lon Nol dan wel van een stelletje geheime C.I.A.-adviseurs ;

inderdaad, Sihanouk was, wegens zijn neutraliteitspolitiek - de voornaamste hinderpaal om de lang voorbereide agressie tegen Cambodja door te voeren ;

eens deze hinderpaal weggeruimd starten de U.S.A.-troepen samen met eenheden van het marjonettenleger van Saigon hun brutale aanval op het Cambodjaanse grondgebied ;

als doel voor deze operatie wordt opgegeven : het vernietigen van het F.N.L.-hoofdkwartier dat in het zogenaamde "Vishaakgebied" zou gelegen zijn. Op zijn minst eigenaardig is wel dat er tevens twee andere "fronten" geopend werden. Anderzijds lijkt de tegenstand die de invallers ontmoeten eerder miniem en het F.N.L.-hoofdkwartier - tot nader bericht - onvindbaar ;

inmiddels heeft er een algemene conferentie plaats gehad van alle revolutionaire bewegingen van Zuid-Oost-Azië : F.N.L., Noord-Vietnam, de Pathet-Lao, de Rode Khmers, zullen vanaf nu hun krachten zoveel mogelijk coördineren. Sihanouk richt een regering in ballingschap op die onmiddellijk door een reeks staten wordt erkend als de enige wettelijke regering van Cambodja ;

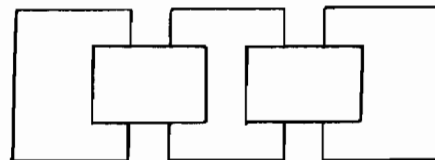
in de U.S.A. zelf wordt de agressie unaniem afgekeurd door de Kommissie van Buitenlandse Zaken die onder voorzitterschap staat van senator Fulbright. Vele andere Kongresleden spreken zich openlijk "kontra" uit. 32 rektorën van universiteiten beschuldigen Nixon het land in een nieuw avontuur te storten. De studentenbewegingen roepen een algemene staking uit aan alle universiteiten. Aan de universiteit van Kent in Ohio worden tijdens een anti-oorlogsbetoging twee jongens en twee meisjes van twintig jaar doodgeschoten : de president "betreurt dit incident" maar roept tegelijkertijd op tot een meer repressief optreden tegen de studenten. De beestachtige (een ander woord is er niet) uitlatingen van een Agnew - de man is notabene "vice-president" dus eerste vertrouwensman van Nixon - waren zodanig provokatief dat de staatssecretaris van binnenlandse zaken zich verplicht zag zich in het openbaar hiervan te distancieren.

Enkele overwegingen dringen zich op :

diegenen die meenden dat de man van "recht en orde" als president toch een politiek van vrede in Vietnam zou gaan voeren zullen, als ze eerlijk willen zijn, hun hoop moeten laten varen : het druppelsgewijs terugtrekken van enige tienduizend Amerikaanse soldaten is niets meer dan een al te doorzichtig manoeuvre om de publieke opinie in de USA en in de wereld te sussen.

de nieuwe agressie tegen Cambodja, de herneming van de bombardementen op Noord-Vietnam en de intensifiëring ervan op Laos, zijn evenveel aanleidingen die er toe bijdragen dat de droom van Che Guevara : "ontketen twee, drie, vier Vietnams" zich inderdaad bezig is te realiseren, althans in Zuid-Oost-Azië.

de volkeren van Zuid-Oost-Azië zijn op dit ogenblik de voorhoede van de revolutionaire strijd tegen het imperialisme : zij leveren de grootste inspanningen, zij brengen de grootste offers.

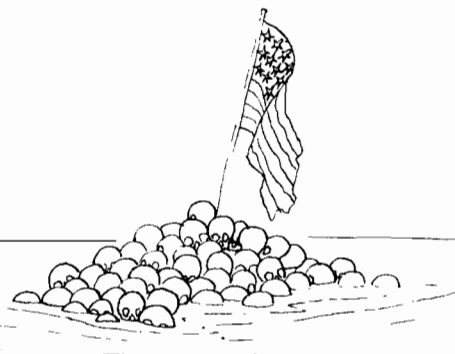

**march
strike
april 15**

**u.s. out of vietnam, laos, all of south
east asia bring all troops home now**

Student Mobilization Committee, 1029 Vermont Ave NW Washington D.C. 20005 (202) 737-0072

- maar, elke agressie heeft onmiddellijk zijn weerslag in het land dat deze misdaad pleegt : brede lagen van het Amerikaanse volk worden politiek mondig en volgen niet langer passief het nefaste optreden van hun "regering".
- de uitbreiding van de oorlog is in feite evenzeer een agressie tegen de werkelijke belangen van dat Amerikaanse volk : vier jonge mensen die deze belangen verdedigen hebben evenals duizenden vietnamezen hun verzet tegen het imperialisme met de dood moeten bekopen.

En welke besluiten moeten wij nu trekken, hier in onze Belgische situatie ?

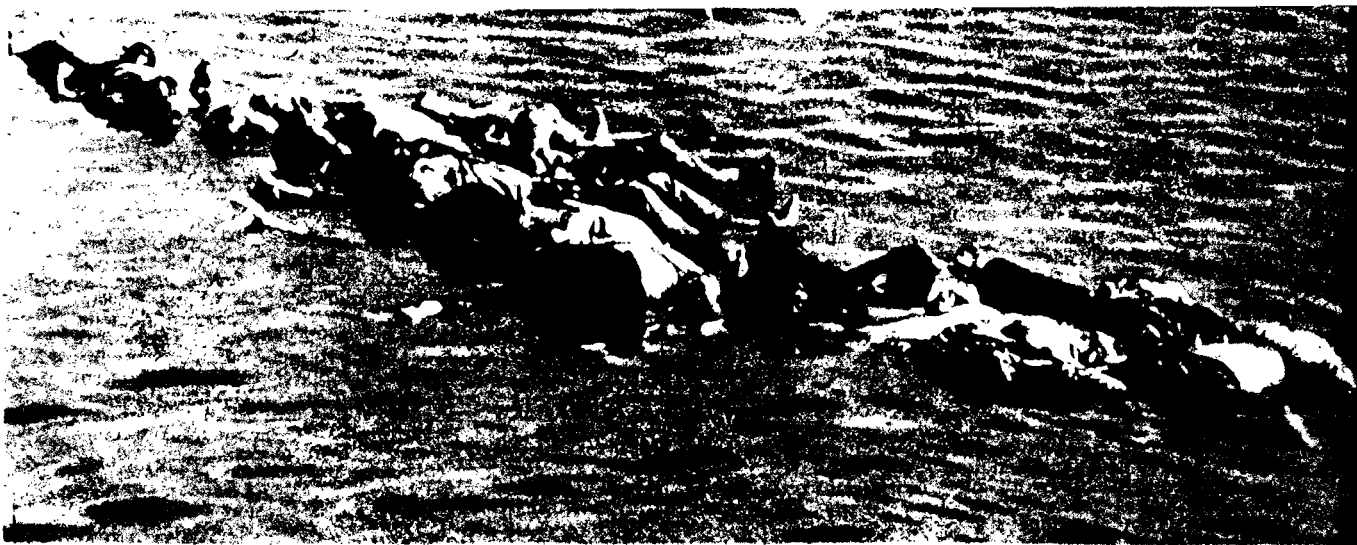
- wij zullen onze informatie van de bevolking over de brutaliteit van het U.S.A. optreden in de wereld en in Zuid-Oost Azië in het bijzonder met meer volharding en met nieuwe middelen moeten intensifiëren ;

van essentieel belang hierbij is de nauwe verbinding duidelijk te maken tussen de arbeidersstrijd hier en de strijd van de Zuid-Oost aziatische volkeren : de mijnwerkers van Limburg, de arbeiders van Cockerill of van Ford strijden in feite tegen hetzelfde medogenloze uitbuitingsapparaat als de negers in de U.S.A., en als de Vietnamezen, de Laotianen, de Cambodjanen ;

het afdwingen van een duidelijke veroordeling van de Amerikaanse agressie door onze regering is nu een van die haalbare objectieven waarrond eenheid van actie moet gevoerd worden.

STAF SCHMIDT

8 mei 1970

(hkl) NRAK LEUNG, CAMBODIA (AP)-Bodies, tied and roped together, float down Mekong River here today. Reports from area said more than 400 bodies had been counted, identified the dead as Vietnamese, and that most had been shot. (AP RADIOPHOTO) stf godfrey 1970

Het agentschap Associated Press die bovenstaand verschrikkelijk document publiceerde, gaf tegelijkertijd een bericht door waaruit we volgend uittreksel publiceren :

"Honderden lijken van geëxecuteerde Vietnamezen - sommigen hadden de handen op de rug gebonden - dreeven de Mekong af langs Neak - Leung.

"Een onhoudbare stank dreef over gans het gewest...

' Een politieofficier van Neak-Leung verklaarde er op één morgen niet minder dan 400 geteld te hebben. Maar de stroom brengt er steeds nieuwe aan, men kan ze zien drijven over een afstand van 1500 meter...

"Onder de lichamen waren er ook vrouwen. Meestal waren het echter mannen in zwarte shorts. Acht onder hun, waaronder een vrouw, waren samengebonden.

"De oeverbewoners en zelfs de politie verklaarden niet te weten van waar de lichamen juist kwamen, de meesten droegen wonden van kogels...

"Sommigen geloven dat de lijken stroom afdrijven van af de streek van Kompng Cham waar belangrijke franse plantages zijn die in hoofdzaak Vietnamezen tewerk stellen. Talrijke Vietnamese dorpen werden aldaar in brand gestoken... Minstens twee kerken werden eveneens in brand gestoken..."

Dit is slechts één van de talloze berichten die ons toekwamen uit Cambodge.

Onze zo goed geïnformeerde sensatiepers heeft zich wel gewacht dergelijke foto's en berichten te publiceren. En al diegenen die wel spraken over genocide wanneer het om Biafra ging zwijgen over de volkerenmoord in Vietnam. Waarom ? Omdat het Vietnamezen zijn ?

Intussen zegt minister Harmel dat hij over geen informatie beschikt om zich een oordeel te vormen...

GRIEKENLAND

&

THEODORAKIS

GRIEKENLAND I

"... Kravaritis nam toen een zweep met vernis beschilderd, en de anderen hebben regels genomen die op de tafels lagen en een soort knuppel en toen begonnen zij mij te slaan (...)

"Op een bepaald ogenblik riep iemand : "Smijt deze vuile kommunist door het venster".

"Kravaritis en Karapanoyatis hebben me onder de oksels genomen en twee anderen hebben mij bij de voeten opgenomen en opgetrokken tot op het niveau van het venster. Zij hebben wij vastgehouden, mijn voeten in de lucht bengelend, terwijl een ander me langs achteren vasthield(...) Zij hebben mij rond doen lopen in deze zelfde plaats, in deze zelfde folterkamer. Zij hadden de bank een beetje opzij gesteld en hadden een cirkel gevormd, een cirkel van tien personen in het midden van dewelke ik stond. Elk van deze personen had een voorwerp vast : een stok, een stuk metaal, een koord. Ik was dus verplicht, om hun slagen te vermijden, rond te lopen. Ik ging aldus van de ene naar de andere kant zodanig dat toen ik een persoon verliet die me juist geslagen had ik op een ander botste die me begon te slaan (...)

getuigenis van Petros Vlassis, 26 jaar, student aan de Hogere Handelsschool, in Le Monde van 18.4.

THEODORAKIS I.

*Waarom zijn nu de hekken van
onze wijngaarden gesloten
waarom valt er zo'n schamel licht
op onze daken en bomen
wie moet vertellen dat
de ene helft onder de aarde
ligt en de andere in ketenen ?*

*Romiosini
Wij Grieken.*

GRIEKENLAND II

Griekenland kent sedert 3 jaar de junta der kolonels. De democratie, alle vormen van vrije meningsuiting, de vrijheid, de menselijke waardigheid worden er alle dagen met de voeten betreden. De 'westerse' vrijheid wordt er volgens de woordvoerder, waardig verdedigd (zoals in Cambodja en Vietnam). De 3de verjaardag van deze junta werd ook in ons land gevierd : getuige hiervan zijn niet alleen de rellen van de brusselse studenten tégen de provocatieve houding van de Griekse ambassade, maar eveneens de te Antwerpen gehouden betoging.

Het speet ons echter dat rond deze betoging niet meer mensen werden bereikt, niet meer organisaties werden gekontakteerd (waarom werd de B.U.V.V. niet verzocht mee te werken ?), niet meer publiciteit werd gevoerd om met een breed front naar voor te komen en dat het geheel duidelijk uitging van een niet zo heel representatief (mede door voornoemde reden) Griekenland komitee. Maar hierover meer op een andere pagina van ons blad.

Wij vonden het noodzakelijk even over Griekenland te spreken langs één van zijn voornaamste vertegenwoordigers (althans in onze ogen) : de onlangs vrijgelaten Mikis Theodorakis.

Wij vinden deze vrijlating, hoe dan ook, fantastisch. Hoe dan ook omdat de vrijlating van de komponist voor de Griekse regering een tevergeefse pion is geweest om de openbare opinie gunstig te stemmen.

Hoe dan ook omdat een bepaalde pers heeft willen duidelijk maken dat deze vrijlating alleen het werk was van Jean-Jacques Servan Schreiber, de voorzitter van de franse radicale partij, waarbij vergeten wordt dat deze vrijlating niet het werk van een man kan zijn maar wel het werk is van al zij die gedurende de laatste jaren de vrijlating hebben geëist van de griekse politieke gevangene.

Deze in vrijheidstelling betekend dan ook dat de griekse regering hoe langer hoe meer besef krijgt van een bepaalde isolatie (bepaalde omdat de diplomatieke betrekkingen met alle westerse staten nog altijd onderhouden worden) en betekent eveneens dat de publieke opinie een MACHT is. De strijd echter is nog niet gedaan : nog duizenden zitten in de gevangenissen van de kolonels, nog duizenden worden dagelijks zoals Petros Vlassis gemarteld en dit omdat ze in verzet zijn gekomen tégen de dictatuur, de leugens en de onmenselijkheid van een regime dat niet loochent het italiaans fascisme een degelijke maatschappijvorm te vinden (in AUGUSTUS, zeer officieel erkend blad, van augustus 1969).

De vrijlating van Theodorakis, die wij nu even gaan nader bespreken toont duidelijk dat dit nog maar een begin is en dat wij moeten verder gaan met de strijd.

THEODORAKIS 2

*De cellen ademen (zuchten)
De cellen die nog hoger gelegen zijn
De cellen die laag gelegen zijn
De regen verenigt ons
De zon schaamt zich om te verschijnen
Niko, Yorgo, ik word door een bloem vastgehouden.*

*Poté
Geschreven op 22.10.1967 in de
Boebolinasgevangenis te Athene.*

THEODORAKIS 3.

Mikis Theodorakis werd geboren op Kreta in 1925. Hij studeerde aan het konservatorium van Patras. Op 14-jarige leeftijd schreef hij zijn eerste liederen. In Tripoli, na de overplaatsing van zijn vader die ambtenaar was ontplooidde hij een bijzondere energie hij gaf er zijn eerste concert, organiseerde muziekuitvoeringen en hield redevoeringen. In 1943 werd hij ingeschreven als leerling aan het konservatorium van Athene. Tijdens de Duitse bezetting van zijn land nam hij actief deel aan het verzet. Hij militteerde in de rangen van het kommunistisch verzet de E.A.M., aanvankelijk tégen de Duitse bezetting, later tegen de Britten die de regering Papandreou ter hulp snelden tegen de machtsgreep van de E.A.M., nog later tegen de Amerikanen die in 1947 de democratie kwamen redden, dit deed hem uiteindelijk in het concentratiekamp Makronisis belanden. Geteisterd door t.b.c. ingevolge dit kampverblijf, ging hij in 1954 als balling naar Parijs. Hij zette er zijn muziekstudies voort, en schreef een symfonie, suites voor een orkest, en sonatines voor piano en viool.

Zijn verblijf in de Franse hoofdstad betekende voor hem de doorbraak in zijn carrière. Hij schreef rond die tijd ook acht liederen bij een gedichtencyclus van Yanis Titsos, de linkse dichter die na de staatsgreep op Yaros werd geïnterneerd, deze 'Epitafeios' dat een waar onderdeel is van de Griekse volksmuziek, is het verhaal van een in 1935 om het leven gekomen jongeman (tijdens de grote stakingen), dat werd gepubliceerd en tezamen met veel andere verboden publikaties plechtig werd verbrand door de Griekse diktator Metaxas, in 1936.

Na zijn terugkeer in Griekenland in 1960 legde hij deze liederencyclus voor aan de toen alleenheersende meester in dit genre (en nog een groot meester nu) Jadjidakis, die de liederen in een uitvoering van Nana Mouskouri op de plaat liet komen. Theodorakis vond de interpretatie achteraf te zacht en liet de cyclus uitkomen bij een andere firma in een veel steviger uitvoering (en de meest verkochte trouwens ook) van Bithikotsis, een bouzoukizanger die hij had leren kennen in Makronisis. Samen sublimeerden zij de bouzoukimuziek en maakten het internationaal bekend (denk maar aan de muziek van Zorba...) Theodorakis slaagde erin een synthese te maken uit drie groepen volksmuziek: de heel oude, echte volksmuziek de Byzantijnse kerkmuziek met liturgische zangen (die diep ingeworteld zit in het Griekse volk), en de typische kroegliederen. Hij verweefde de verschillende soorten van volkszang in nieuwe melodien die door de Grieken enthousiast werden en worden overgenomen. Dit was slechts mogelijk omdat Theodorakis schrijft vanuit een engagement, en dat zijn liederen zijn gemaakt VOOR het volk: aldus is zijn muziek niet alleen door het volk opgenomen maar is zij werkelijk in het volk verankerd. Het is, me dunkt, een prestatie waarop ELKE komponist, elke dichter afschuwelijk jaloers moet zijn: een echt onderdeel te worden van het leven, de gedachte van het volk. Slechts weinigen hebben dit gekund. Het waren toevallig mensen die geëngageerd waren, met het volk leefden: Theodorakis, Garcia Lorca, Nazim Hikmet. Het lied is daarbij voor de Grieken van uitzonderlijk belang. Zonder enige twijfel.

Grieks Gerecht.

Dank u, mijn zwaard volstaat.
(Politiken - Denemarken)

GRIEKENLAND 3.

Het lied is een eerste levensbehoefte in Griekenland, net als brood. Wie het lied aantast, beneemt het volk zijn eerste levensbehoefte.

Theodorakis.

THEODORAKIS 4.

Als geëngageerd sociaal voelend kunstenaar werd Theodorakis door de ontwikkeling van zijn land gedwongen een politieke keuze te doen. Hij koos, als kommunist, voor de sociale rechtvaardigheid. Hij werd lid van de linkse eenheidspartij, de E.D.A. en werd al spoedig in het parlement verkozen. (De Griekse kommunistische partij was reeds voor de staatsgreep verboden!)

Deze keuze werd hem in zekere zin ook wel ingegeven door de dood van de Atheense professor en voorzitter van de Griekse vredesbeweging, Lambrakis, waarover Kosta Gavras de film Z maakte (naar het boek van V. Vassilikos). Als leider van de Lambrakis-beweging, die zowat 300.000 leden telde was zijn eerste doel zonder enige twijfel de jeugd en ook de bevolking te helpen, de sociale rechtvaardigheid te helpen overwinnen. In korte tijd waren de leden van deze beweging, die bvb. ook aan landbouw deden om de arme mensen te helpen, vijand nr. 1. Reeds in die tijd waren de liederen van Theodorakis op de radio verboden, maar men had de gelegenheid (voor velen de unieke gelegenheid) een van die grote avonden mee te maken op Lycabetus (een van de hellingen van Athene) waar het amfiteater gewoon door Theodorakis en zijn bouzoukigroep werd ingenomen en waar tienduizenden naartoe kwamen luisteren.

THEODORAKIS 5.

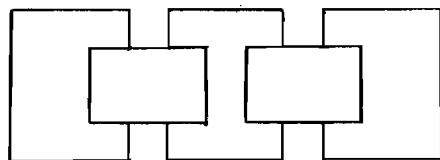
"Zingend zullen wij de vrijheid bereiken" zong Theodorakis en daarom was en is hij een gevaar voor de rechtse dictatuur die Griekenland op het ogenblik kent.

GRIEKENLAND 4

Deze kolonels hebben, volgens Theodorakis (interview in Le Monde van 30.4) immers geen enkele ideologie, gezien t.o.v. de nazis. Zij zijn halfontwikkeld, ze afschuwten elke vorm van cultuur, zijn terzelfdertijd anti-grieks en fanatieke nationalist en ijrende anticommunisten, zij hebben een mentaliteit van fascistische petit-bourgeois en om alles samen te vatten ze houden enkel van gedemodeerde tangos en militaire marchen...

THEODORAKIS 6.

Tot slot de les die Theodorakis zelf geeft: "Mijn gedachten blijven bij mijn volk, waarvan de toekomst IN GROTE MATE zal afhangen van de Europese solidariteit".

HET IS ONZE PLICHT AL ONZE STEUN TE VERLENEN AAN DE BEVRIJDINGSBEWEGINGEN IN DE PORTUGESE KOLONIEN.

Kanunnik F. Houtart.

Met Vietnam, en het Nabije Oosten zijn de Portugese koloniën, Angola, Mozambique, Portug. Guinea en de Kaap Verdische eilanden - een van de plaatsen waar de oorlog in volle hevigheid woedt.

Wat is de oorzaak, wat betekent de strijd die door de volkeren van hogergenoemde landen vandaag wordt gevoerd.

Hierover sprak Kanunnik F. Houtart, voor de Volkshogeschool te Oostende.

Met het akkoord van de spreker publiceren we hieronder de korte inhoud van deze voordracht die door onze vriend Marcel Van Blaere werd genoteerd.

In de 15e eeuw vestigde Portugal in zijn Afrikaanse "provincies" havens die de bruggehoofden waren voor zijn handelsmissies. Een eeuw later kan hij uit deze overzeese gebiedsdelen de autochtonen als slaven naar de Zuid-Amerikaanse zilver- en goudmijnen sturen, waar de indianen sedert de 50-jarige koloniale bezetting zijn gekrepeerd of uitgemoord. Zo gingen destijds 4 miljoen Angolezen als vee de Atlantische Oceaan over.

In de 18e eeuw werd om economische redenen de slavernij verboden door alle westerse landen maar Portugal ging er toch mee door tot ... het einde van de 19de eeuw. Mozambique heeft in de vorige eeuw nog, een demografische adering gehad ten gunste van Amerika en de Arabische landen.

KOLONISATIE

Het is eerst ten gevolge van de Berlijnse konferentie 1885, waarbij Afrika werd verdeeld onder de Europese landen, dat Portugal zijn koloniën met eigen volk ging bezetten.

Statistische cijfers ontzenuwen de bewering dat de Portugese overzeese gebieden reeds honderde jaren door Portugezen zouden zijn bevolkt :

1900 : Angola 9.000 blanken op 3 miljoen zwarten ; Mozambique : 1.500 blanken op 5 miljoen zwarten.
1930 : Angola 78.000 blanken ; Mozambique : 48.000 blanken.

Na 1955 neemt de blanke bevolking gestadig toe zodat wij tellen in 1968 : Angola 350.000 blanken ; Mozambique 130.000 blanken.

De economische en politieke stagnatie tijdens de regering van Salazar belet de industrialisatie en het conservatisme viert hoogtij in de koloniën. Weinig of geen onderwijs en medische zorg :

1960 : 1 t.h. van de autochtonen genieten onderwijs ; 3 t.h. in Angola. Eén dokter op 15.000 te Guinea en één op 18.000 inwoners van Angola. 40 t.h. kindersterfte.

Op sociaal-economisch gebied is de toestand niet rooskleuriger : in 1960 wordt de helft van de bevolking verplicht tewerkgesteld in de mijnen of koffie- en katoenplantages. Het sedert 1928 in zwang zijnde kontrakt tussen Portugal en Zuid-Afrika bepaalt dat jaarlijks 100.000 Mozambikanen aan de Transvaalse goudmijnen zullen worden geleverd. Mozambique werd aldus ontvolkt en de rest van de inheemsen genieten noch sociale noch politieke rechten.

Amper 1,5 t.h. bevoorrechten kunnen een zekere sociale status bereiken ; dit zijn afrikanen met een speciaal statuut de "Assimilados", die als tussenpersonen fungeren tussen de Portugese elite en de onderlaag.

ONAFHANKELIJKHEID

Toen in de jaren '60 bijna aan alle landen onafhankelijkheid werd verleend en ook Portugal door de Verenigde Naties werd verzocht zijn gebieden los te laten, antwoordde de portugese regering dan dat de koloniën moeten worden beschouwd als provincies van het nationale grondgebied.

In werkelijkheid zijn het onderdrukte gebieden van een onderontwikkeld land waar nog 40 à 50 t.h. van de bevolking analfabeet is, met een economie als de Latijns-Amerikaanse.

Met behulp van buitenlands kapitaal, vooral West-Europees en Noord-Amerikaans, wordt nieuw bloed ingespoten in de vermolmde structuren. In de "provincies" bedroeg het nationaal inkomen 19 miljoen escudos, waarvan 26 t.h. voor de Afrikanen en 74 t.h.

voor de blanken en de buitenlandse investeerders. De economie teert in Angola en Mozambique voor 30 t.h. op buitenlands kapitaal en de Portugese invloed moet derhalve wijken voor de groeiende buitenlandse belangen.

FRATERNIDADE

Hoewel in vroegere eeuwen het brutale systeem van slavernij en gedwongen arbeid werd gehuldigd is er in de grond van "rascisme" geen sprake. Integendeel werd steeds de taktiek van de "goede" betrekkingen met de autochtonen toegepast. En nog steeds is er "fraternidade" tussen de inheemsen en de nieuwe kolonialen, zijnde de gewone arme boeren en andere uitwijkelingen van Z-Portugal ; mensen, met een even lage levensstandaard als de zwarten, evenwel worden maar weinig Afrikanen als "broeders" aangevaard, de meesten worden beschouwd als kinderen.

De Portugese overzeese gebieden ontwikkelden zich over de periode 1960-70 van exploitatiegebieden tot immigratieoorden. Maar, niettegenstaande de grote inspanning van de Portugese overheid om deze Afrikaanse landen te koloniseren met eigen volk, is men er nog niet in geslaagd een blank establishment te vestigen.

Wel zijn de gebieden van "nationale" landbouwkoloniën uitgegroeid tot "internationale koloniën voor grondstoffen. Angola is niet alleen meer bekend om zijn diamant, maar ook om zijn petroleum.

Portugal maakt ook aanspraak op deze gebieden omdat zij sinds eeuwen "beschaving" brachten, de bevolking een "taal" leerden, er het christendom brachten.

Cijfers : In Angola is 40 t.h. van de bevolking katholiek of protestant, Mozambique 5 t.h., Guinea 1 t.h. Een uiterst kleine inlandse clerus en geen enkel inheemse bisschop.

OPSTAND

In Angola kent men sedert 1953 een klandestien "Mouvement Populaire de Libération d'Angole" (M.P.L.A.), die in 1968 door de Vereniging der Afrikaanse landen als regering in Ballingschap erkend werd.

Sedert 4.2.1961 is er een gewapende strijd aan de gang die reeds 1/2 miljoen Angolezen naar Kongo deed vluchten. Het is een oorlog waarbij 150.000 Portugese soldaten zijn ingezet. Toch werd 1/5 van het grondgebied door de Afrikanen "bevrijd".

In Mozambique : gewapend verzet breekt los op 25.9.1964 onder leiding van de christen Eduardo Moglani. 1968 : 50.000 Portugese soldaten tegenover 10.000 guerillos.

Guinea en Kaapverdische Eilanden : De "Parti Africaine d'Indépendance de Guinée et du Cape Verde" heeft sedert de strijd losbrak in 1961,70 t.h. van het grondgebied onder controle. De Portugezen trokken zich terug in de steden. Hoewel het land geen economische betekenis heeft kunnen zij het niet verlaten wegens de psychologische invloed die het op andere "provincies" zou hebben.

BEVRIJDINGSBEWEGING

Gezien er geen geestelijke ontwikkeling is valt er van een politiek bewustzijn weinig of niets te bespeuren en toch zal er tot een politieke vorming moeten worden overgegaan. De opstandelingen wensen daarom geen strijd maar hun streven is gericht op de bevrijding van de MENS. De omstandigheden dwingen hen naar de wapens te grijpen.

Verder is het nodig dat grondgebied te bezitten om sociaal en economisch boven wa boven water te komen, willen zij hun mensen kunnen opvoeden.

Hier is er een essentieel verschil met de toestand in Latijns-Amerika : in dit werelddeel begon de vrijheidsstrijd in 1960 en kon worden onderdrukt door samenbundeling van de rechtse krachten in 1965/68 (Riodejaneiro-pakt). Een andere taktiek wordt sedertdien ondernomen tegen de bestaande sociale structuren en de oligarchie die een onderdeel is van het internationaal kapitalisme; het bezit van grondgebied blijkt hier geen noodzaak te zijn.

Het nadeel van grondgebied-bezit is dat de tegenpartij, in casu de Portugezen, de dorpen van de bevrijde Guineo (3/5 van het land) bestoken met napalmbommen.

Deze bevrijdingsbewegingen stellen hun hoop op een socialistische maatschappij maar hebben tevens de wil om een maatschappij op te bouwen die onafhankelijk is van welke internationale grootmacht ook. Tot nu toe is het rascisme niet de drijfveer van hun strijd tegen de blanken. Zij strijden tegen structuren en verklaren zich solidair met het gewone Portugese volk die ook voor de eigen bevrijding dient te strijden.

BLOKVORMING

Er is een grote solidariteit onder de conservatieve krachten die Portugal met zijn koloniën, Zuid-Afrika en Rhodesië als één blok willen samen smeden.

Op economisch gebied investeerde Z.-Afrika in Mozambique en Angola door het bouwen van enorme dammen, banen en telefoonnetten. De elektriciteit zal Zuid-Afrika bevoorraden en de landbouwgronden van Zuid-Mozambique verbeteren zodat zich daar 1 miljoen BLANKEN zullen kunnen vestigen. Een mooie blanke bufferstaat "à la Rhodesië" ter bescherming van de Apartheidsstaat.

Op militair vlak kan Zuid-Afrika zijn koloniale partners steunen met eigen raketten en jets, en straks met een eigen atoombom (mede-realisatie : West-Duitsland).

Een blik op de wereldkaart volstaat om vast te stellen dat zich een nieuw Noord-Zuid(Vietnam) verhouding tussen blank en zwart aan het ontwikkelen is. Daarbij komt dat het Zuid-Afrikaanse continent grotere natuurlijke rijkdommen bezit dan de VSA, Canada en Mexiko samen. Op de koop toe : 30 miljoen goedkope arbeidskrachten.

INTERNATIONALE SOLIDARITEIT

Portugal is een NAVO-lid, zodat ook wij, Belgen, op alle gebied nauw met deze middeleeuwse staat verbonden zijn.

Economisch : kapitaalinvesteringen van West-Europa en Noord-Amerika ; Sociéte Générale de Belgique in de diamantindustrie ; Petrofina heeft belangen in de nieuwe olie-industrie.

Politiek : wanneer door de Verenigde Naties maatregelen ten gunste van de autochtone bevolking worden voorgesteld, weet België zich te onthouden of tegen te stemmen geïnspireerd door de internationale betrekkingen.

Militair : via de NAVO; wij mogen het strategisch goed gelegen Portugal met zijn Amerikaanse bases, niet voor het hoofd stoten. Ook West-Duitsland heeft een luchtbasis op Z-Portugal.

West-Europese wapenleveringen zijn legio ; de contracten bevatten de clause dat de wapens enkel op het nationaal Portugees grondgebied mogen gebruikt worden ; de overzeese "provincies" zijn nationale gebiedsdelen !

Portugees budget van landsverdediging

50 t.h. van het nationaal budget - vier jaar legerdienst - 50 t.h. deserteurs - 2,5 miljard dollar Amerikaanse hulp.

RELIGIEUS ASPEKT

In Portugees Afrika treffen we katholieken aan gehoord door een middeleeuwse katholieke clerus. Sedert de Berlijnse Konferentie van 1885 zijn er ook Portestanten. De missies zijn de instrumenten van de koloniale machten. De leiders van de verzetsbewegingen zijn CHRISTENEN of zijn het geweest. Priester in Angola die sympathie of begrip toont voor het volk, zit in de gevangenis.

De leiders van de bevrijdingsbewegingen stelden voor, via het Vatikan, de Portugese Overheid de strijd te staken op volgende voorwaarden : a) onafhankelijkheid van het volk ; b) gaven de verzekering van gelijke burgerrechten aan alle ingezetenen, (ook blanken) c) goede betrekkingen met Portugal. Zij wachten sedert 6 maanden op antwoord.

HULP MAAR GEEN AALMOES

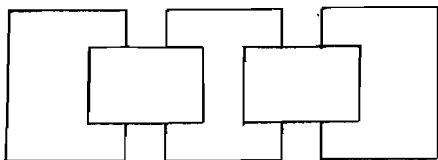
Kanunnik Houtart besloot zijn beschouwing met een oproep voor : 1. informatie over deze koloniale onmenselijke toestanden doorgeven ; 2. politieke aktie zodat onze politici stelling moeten kiezen en verantwoordelijkheid moeten opnemen. 3. steun aan de bevrijdingslegers.

"Broederlijk Delen" heeft reeds toegezegd Afrikaans Guinea te helpen bij het bouwen van scholen op het bevrijd gebied.

De spreker wees tenslotte op de boodschap die Christus op aarde bracht, nl. de plicht van ieder christen mee te helpen aan de VOLLEDIGE BEVRIJDING VAN DE MENS.

Voor Kanunnik Houtart is het een fundamenteel probleem voor het geloof in Christus (meer dan de celi-baatskwesie of de definitie van de Eucharistie) dat het Vatikan samen gaat met het kapitalistisch systeem en zijn houding niet bepaalt in de schandalige strijd van de mens tegen de bevrijding van de mens, daar waar de Kerk als instelling zou moeten strijden voor de BEVRIJDING VAN DE MENS, eerder dan één van de hindernissen te zijn voor deze strijd.

Marcel Vanblaere

OORLOG EN VREDE

IN HET MIDDEN-OOSTEN

In het mei-nummer van Vrede schreven we : "een oplossing voor de crisis in het Midden-Oosten zal waarschijnlijk slechts gevonden worden nadat de havikken in Israël volkomen gediscrediteerd zullen zijn en de vredeskrachten hun wil kunnen opleggen."

Zo ver zijn we natuurlijk nog niet. Wel kan vastgesteld worden dat de zaak Goldman als een katalysator heeft gewerkt bij het verzet tegen de annexatiepolitiek van de regering Meir.

Dit wordt zelfs min of meer officieel erkend. De Israëlische ambassadeur in de Verenigde Staten, Generaal Rabin, verklaarde in een interview voor de radio op 23 april : "De zaak Goldman en de wijze waarop zij aan het licht kwam heeft een zware slag toegebracht aan ons prestige en voor de eerste maal vraagt een deel van de Amerikaanse publieke opinie zich af of Israël werkelijk vrede wenst."

Doch niet enkel in het buitenland hebben de "belevenissen" van Dr. Goldman een grote weerslag. In Israël zelf neemt de onrust toe tegenover de onverzoenlijke houding van de regering. Zo is er de brief van de leerlingen van de hoogste klas van een lyceum te Jeruzalem aan Golda Meir. Deze jongeren, die hun militaire dienstplicht gaan vervullen gaven

uitdrukking aan hun gevoel dat de regering niet al het nodige doet om vrede te sluiten met de Arabische landen. Op het eerste zicht lijkt een brief van scholieren weinig belangrijk. Golda Meir oordeelde er echter anders over. Zij besloot de ondertekenaars persoonlijk te woord te staan.

Een ander teken aan de wand is het groeiend verzet tegen de militaire censuur, die volgens het dagblad "Haaretz" er mee verder gaat informaties te weren, die geen belang hebben voor de veiligheid van het land doch die enkel de regeringskringen hinderen". Bedoeld wordt de kritiek op de regeringshouding in verband met de vrede.

Ook de houding van een reeks Joods-Israëlische schrijvers is belangrijk, waar zij scherp protesteren tegen de willekeurige administratieve maatregelen, waarvan de Arabisch-Israëlische schrijvers het slachtoffer zijn. Alhoewel de Israëlische nieuwsmedia dit intellectueel verzet doodzwegen kreeg het internationale bijval door o.m. de steun van Jean-Paul Sartre.

Ondertussen gaat Dr. Goldman succesvol verder met zijn spreekbeurten in de steden en op het platteland en verschijnen in de pers steeds scherper wordende kritieken op het buitenlands beleid.

Tegenover dit "pacifistisch offensief" blijft de regering echter niet onverschillig. Vooral de Ultra's van de Gahal-partij kletteren met de wapens : zij verzetten zich tegen iedere principiële verklaring, waarbij betoogd zou worden dat in ruil voor de vrede, Israël zich zal terugtrekken uit de bezette gebieden !

Hun leider, Menahim Begin, dreigde zelfs ontslag te nemen uit de regering.

Een vrij doorzichtige poging om de kritiek op het beleid de pas af te snijden, was de beschuldiging dat Sovjet-Piloten operationele vluchten ondernemen boven Egypte vanuit Sovjetbasissen gelegen op Egyptisch grondgebied. Slechts enkele uren later werd dit bevestigd door de Amerikaanse regering. De meeste politieke waarnemers menen dat deze snelle reactie wees op voorafgaandelijk overleg tussen Israël en de Verenigde Staten.

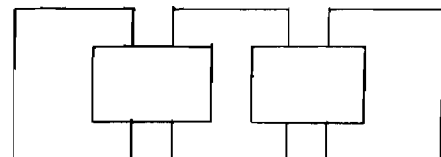
Onderstaatssecretaris Richardson zei : "Wanneer een van ons - en in dit geval de Sovjet-Unie - zich militair engageert, dan is het onvermijdelijk dat de andere het opmerkt en reageert".

De beschuldiging aan het adres van de Sovjet-Unie heeft een dubbele functie. Eerst en vooral wordt gepoogd er munt uit te slaan voor binnenlands gebruik. Men tracht de "duiven" de wind uit de zeilen te nemen, door te wijzen op een Sovjet-dreiging.

Anderzijds wordt Washington gemaand uiteindelijk de beloofde Phantoms te leveren en zich verder militair te engageren in het Midden-Oosten. Is het overdreven te beweren dat dit gecombineerd Amerikaans-Israëlisch maneuver symptomatisch is voor de algemene escalatiepolitiek van de regering Nixon ? Het Amerikaans imperialisme vond wat het Verre-Oosten betreft een gedroomde bondgenoot in de marionettenregering van Saigon om Cambodja binnen te vallen. De Israëlische regering is voor het Pentagon eveneens de pion op het schaakbord van het Midden-Oosten om het regime van Nasser te doen vallen.

De positie van Israël in het kader van het Amerikaans imperialisme wordt weliswaar duidelijker doorheen deze gebeurtenissen. Doch we zijn er niet gelukkiger om, want deze vaststelling leidt meteen tot de onrustwekkende konklusie dat er voor de vrede gevaarlijke onweerswolken drijven boven het Midden-oosten.

INNERLIJKE TOMBOLA !!

Ondersteun de actie van de Belgische Unie ter Verdediging van de Vrede.

Een uitzonderlijke kans om prijzen te winnen die veel meer waard zijn dan het lot.

Steun uw tijdschrift "VREDE"

een vrijgevege daad die zal bijdragen tot de actie voor de vrede in Vietnam, voor de nationale onafhankelijkheid, voor de ontbinding van de militaire pakten, en de Europese veiligheid, voor een effectieve steun aan de volkeren van de derde wereld, voor de ontwapening.

Het biljet 100 fr.

Het boekje 500 fr.

te storten op prk. 10.112.88

van de BUVV - Vlaams Comité - Bagattenstr. 44 - 9000 Gent

Speciale trekking voor het omslag van een boekje van 5 loten.

trekking 20 juni.

1 winnend lot op 5.

1000 biljetten - 200 prijzen.

in het teken van de

VRIENDSCHAP ONDER DE VOLKEREN

Enkele der te winnen prijzen :

Een verblijf van drie weken (zomer 1971) voor 2 personen :

- in Roemenië
- in Hongarije
- in de D.D.R.

een weekend te Londen

een week in Italië (8 tot 15 sept. 70)

een draagbare radio

een foto apparaat

een schrijfmachiene Remington

een Roemeens tapijt

een grote vaas in Boheems kristal

een tekening van Jan Verwest

een Indische lamp

een handgeweven deken uit Peru.

en 200 andere prijzen.

Speciale trekking voor de nummers der omslagen :

een tekening van Roger Somville

en 10 andere waardevolle prijzen.

De lijst der winnende nummers zal aan alle kopers worden toegezonden.

VREDESINITIATIEVEN

In de verschillende gewesten werd in de loop der voorbije weken veel aandacht geschonken aan de voorbereiding van de Griekenland en Vietnam betogingen.

Te Antwerpen had een filmvertoning plaats met een inleiding door Staf Schmidt.

Door de B.U.V.V. Gent werd, in samenwerking met andere organisaties, de film "Mister Freedom" vertoond. Staatsminister Henri Rolin hield een gelegenheidstoespraak.

Te Kortrijk en Harelbeke organiseerde de BUVV in samenwerking met andere verenigingen eveneens filmavond en met debat.

De 25ste verjaardag van het eindigen van de oorlog werd door de BUVV in samenwerking met het O.F. te Antwerpen herdacht. Een inleidende toespraak werd gehouden door senator W. Calewaert. Tijdens het cultureel gedeelte traden o.m. T. Dequinze, R. Hancké, De Krikskens Griekse Gastarbeiders en Wannes van de Velde op.

Een veertigtal BUVV leden woonden samen te Gent de opvoering bij van het toneelstuk "De Rosenbergs mogen niet sterven". In een volgend nummer publiceren we hierover een bijdrage van onze medewerker H. Balthazar.

Acties tegen de Amerikaanse interventie in Cambodge werden o.m. gevoerd te Antwerpen waar verschillende malen sandwichoptochten doorgingen waaraan een tachtigtal vredesmilitanten deelnamen. Tijdens het bezoek van een NATO eskader werd op vreedzame wijze een Noors escorteschip bezet. Bij Cockeril te Luik en bij ACEC in Charleroi en Gent werden er door de K.P. referendums gehouden op basis van de volgende tekst :

'Arbeiders, arbeidsters, acht gij het noodzakelijk van de Belgische regering te eisen dat zij op duidelijke wijze de Amerikaanse escaladepolitiek in de oorlog in Indo-China afkeurt ?'

De B.U.V.V. - Hum. verb. - Oud.v.Moraal - O.F. - Vereniging van schrijvers voor de Jeugd en het Vredescomité Ekeren organiseerden te Antwerpen een deklamatiwedstrijd met als thema "de vrede". Dit initiatief werd wat deelname en opkomst betreft een waar succes.

Te Brussel sprak Theodorakis voor de studenten van ULB-VUB.

In laatste instantie vernemen wij het resultaat van het referendum bij ACEC Charleroi : op 4.430 uitgedeelde formulieren kwamen er 2.888 terug wat 65 t.h. uitmaakt. 2.363 antwoorden JA (82,6 t.h.) 216 zegden NEEN (7,4 t.h.) en 273 stemden blanco (9 t.h.) Er waren 36 onthoudingen.

Het nationaal bureau van de BUVV nam stelling in een resolutie tegen de interventie. Ook het Nationaal Comité van het ABVV en het ACOD maakten hun oppositie bekend tegen het Amerikaans optreden in Indo-China.

NA DE VERKIEZINGEN IN ZUID-AFRIKA

Het staat nu reeds duidelijk vast dat de uitslag van de laatste verkiezingen in Zuid-Afrika praktisch geen veranderingen aan het bestaande bewind zal brengen. De nationale Partij van John Vosters, die reeds sedert 1948 aan de macht is, heeft een klein succes geboekt dat wel als een overwinning van de "verligtes" op de "verkramptes" mag beschouwd worden. De "verligtes" sturen aan op het handhaven van de apartheid onder haar huidige vorm en de "verkramptes" op een verscherpte apartheid.

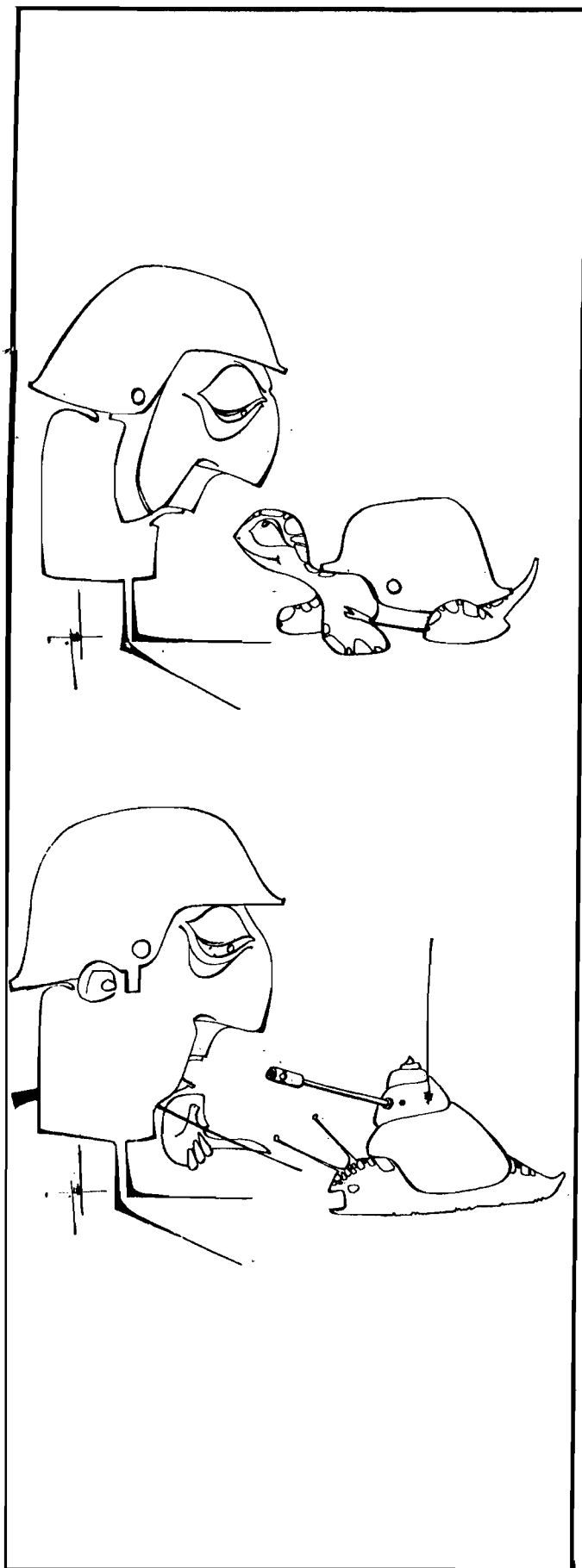
De verkiezingen werden met een jaar vervroegd wegens een scheuring die zich had voorgedaan in de nationale partij met de apartheid als inzet. Aanhangers van scheurmaker Herzog, zoon van de vroegere boerengeneraal, hadden Vosters ervan beschuldigd dat hij de principes van de apartheid verloochende en hij aldus de ondergang bewerkte van de blanke beschaving in Zuid-Afrika.

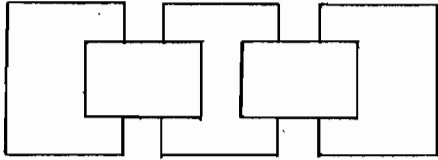
Hoe klein de overwinning van Vosters ook zij, hij laat er geen gras over groeien en tijdens zijn eerste rede na de verkiezingen heeft hij verklaard dat geen enkele druk, hoe sterk en van waar die ook moge komen, de houding van de regering zal kunnen wijzigen waar het over de onvervreembare rechten van de apartheid gaat! Zijn regering zal zich meer dan ooit inspannen om van Zuid-Afrika een sterk economisch en militair goed voorbereid land te maken. De doelstellingen van de kommunisten en de meerderheid der Afro-Aziatische landen tegenover Zuid-Afrika zullen niet uit het oog verloren worden en de manier waarop Rhodesië door bijna alle landen werd bejegend zal voor Zuid-Afrika een ernstige waarschuwing betekenen.

Van een lakser apartheidsbeleid is vooralsnog geen sprake en zoals wij het hierboven reeds zegden zal een bewind dat 80 t.h. van de Zuidafrikaanse bevolking op 13,7 t.h. van het grondgebied samenperst en dat zorgt voor de welvaart van het blanke bevolkingsdeel door de discriminerende uitbuiting van goedkope zwarte arbeidskrachten wel verder op de ingeslagen weg voortgaan. En wat zal die meerderheid van dertien miljoen zwarten mogen hopen? Zij zal verder tot stilzwijgen worden gedoemd en geen kiesrecht verkrijgen; de twee voornaamste Afrikaanse partijen werden trouwens eenvoudig buiten de wet gesteld en de benden guerrillastrijders die worden opgeleid in Tanzania en Zambia zijn niet sterk genoeg om een regime omver te werpen dat gesteund wordt door het sterkste leger van het continent. Uit de harde woorden van John Vosters blijkt dus meer dan ooit dat er voor de zwarte bevolking van Zuid-Afrika in de eerstkomende jaren geen schijn van kans op ontvoogding bestaat. De westerse kapitalistische belangen zijn zodanig met de economie van Zuid-Afrika verstrengeld dat ook van die zijde geen gunstige reactie tegen de apartheid mag worden verwacht. Delfstoffen zoals o.m. goud, diamant, platina en uranium wekken meer belang op dan het rassenprobleem. Inmiddels wordt de openbare opinie verder zoet gehouden met sancties op het gebied van "sport en spel" waarbij John Vosters in het buitenland toch reeds enkele rake klappen kreeg.

Voor het einde van de 20e eeuw zullen 40 miljoen kleurlingen en 6 à 8 miljoen blanken Zuid-Afrika bevolken. Het is ondenkbaar dat de apartheid met de tijd niet naar een katastrofale politieke explosie zou leiden. En wie zou durven beweren dat de onderdrukte zwarte meerderheid niet vroeger "de andere richting" zal uitkijken?

T. BAILLEUL.

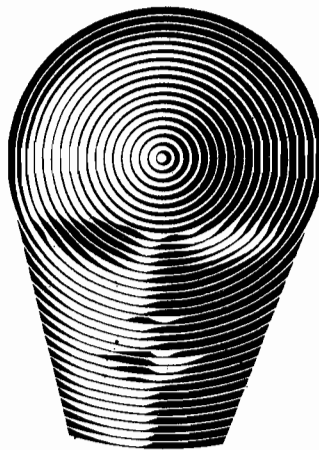
OPVOEDEN TOT VREDE

ONZE ENQUETE : OPVOEDEN TOT VREDE

De reacties op onze enquête zijn zeer uiteenlopend. Niet dat er tegenstanders zouden zijn van dit opvoeden tot vrede. Integendeel. Over het principe zelf gaat iedereen akkoord. Maar er bestaat verschil van mening over de draagwijdte - en meer nog over de vorm - van de vragen.

Voor sommigen gaan zij te ver, voor anderen niet ver genoeg. Sommigen vinden ze vanzelfsprekend, terwijl anderen juist dit vanzelfsprekende als een tekortkoming aanzien : ze laten te weinig ruimte voor discussie, de antwoorden worden gesuggereerd.

Alle inzenders zijn het er evenwel over eens dat er in het onderwijs meer plaats moet ingeruimd worden voor de verschijnselen oorlog en vrede. Vraag 1. Dit had al sedert lang moeten gebeuren. Een middel daartoe - en tevens een stap in de richting van een modern, eigentijds onderwijs, is het invoeren van een vorm van projektonderwijs, of - indien men zich aan de strakke lessenroosterindeling houdt - van een cursus actuele problemen wat in sommige scholen reeds een feit is, ter vervanging van het verouderde, of op een verouderde manier gegeven geschiedenisonderwijs. het aanpassen in die zin van de vakken zedenleer en godsdienst, het nuttig aanwenden van muurkrant, schoolblad, radio, TV en andere moderne media en methodes (opzoekingen door werk- en studiegroepen, kon-takt enz..)

Het symbool van het Internationaal Jaar voor de opvoeding. een tekening van Tresarely.

Wanneer dit alles gebeurt, t.t.z. wanneer onderwijzen ook opvoeden betekent - opvoeden tot mens, tot emand, die zich verbonden voelt met wereld en maatschappij van vandaag, neit het "opkweken" van een soort vakidoot, in dienst van de een of andere klik - dan is ook op onze vraag 4 het antwoord gegeven. Sommigen immers merken terecht op dat onderwijzen en opvoeden een totaalbegrip zijn. Opvoeden tot vrede is geen opvoeding op zichzelf, los van de rest.

Dit sluit geenszins de polemologie t.t.z. de studie van oorlog en vrede uit in het voortgezet onderwijs. "Goed" opvoeden, omvat alles, staat in dienst van de mens, dus ook van de mensheid, de democratie, de vrede, de vooruitgang... In een "goed" opvoedingssysteem zal er door leerlingen en studenten spontaan meegevoeld worden met al wat er in de wereld gebeurt. Gedaan dan met de moeilijkheden, het geschipper en de goed bedoelde doch slecht geïnterpreteerde of tegengewerkte initiatieven van het Ministerie van Nationale opvoeding en kultuur, nog beter bedoelde doch paternalistische en dus 'outieve druk van leraars of leerlingen of deelname aan zekere manifestaties.

In verband met vraag 4 is gewezen op de wrijvingen in discussies met ouders, op de noodzaak ook de ouders op te voeden. De opvoeding thuis en in de school dienen immers volgens dezelfde lijn te verlopen. Iedereen is het dan ook eens met punt 2 van de enquête : samenwerking tussen school en huis - bvb. door ouderraad, die samen met het leraarskorps periodiek zou vergaderen en beslissingen treffen in verband met schoolleven en -problemen. Dit "recht op inspraak" zou ook moeten uitgebreid worden tot de leerlingen (leerlingenraad) wat het nemen van initiatief, het inzicht, het verantwoordelijkheidsgevoel, het samenwerken met andere groepen ontwikkelt en dus uiteindelijk de opvoeding tot democratie en vrede ten goede komt.

Vraag 3 heeft echter heel wat uiteenlopende en zelfs tegenstrijdige antwoorden opgeleverd. Ik vat ze samen. Principieel zijn wij voor vrede, dus tegen geweld, verdrukking, oorlog in het onderwijs, in de opvoeding in het algemeen kunnen wij niet anders dan in die zin spreken en handelen. Dus : geen legerpropaganda ! Doch : het leger is nu eenmaal een feit. Wij moeten er rekening mee houden. Op een - voor ons - zo gunstig mogelijke manier en met voor ons zo min mogelijk stoffelijke en geestelijke schade. Daarvoor moeten wij het leger leren kennen. Door informatie, voorlichting (wat wel iets anders is dan propaganda). Objektiviteit. Voorlichting natuurlijk ook over de mogelijkheden tot dienstweigering. Discussie is in beide gevallen geenszins uitgesloten. Maar uiteindelijk vormen de leerlingen zelf hun opinie en trekken hun conclusie.

Uit het leger halen wat er in de gegeven omstandigheden uit te halen is, betekent voor enkelen nog heel wat anders : het leger als opleidings-school voor (militaire) revolutionaire kaders of eventueel verzetsstrijders. (Heeft de weerstand gedurende de oorlog niet verlangd naar "goede" geschoolde soldaten ?).

Een enkel ziet zelfs het geleide kazernesbezoek als een middel om aan de leerlingen het absurde en belachelijke van een leger - vooral in ons land - te doen inzien.

Al met al een reeks interessante inzendingen en opmerkingen. Wij verwachten er nog meer.

Jan Van Calsteren.

Het is opvallend hoe in een land als het onze zo weinig belangstelling bestaat voor problemen van Internationale Politiek.

Men staat steeds verwonderd vast te stellen hoe niet alleen de politieke leiders in dit land maar ook de wetenschapsmensen, de historici, weinig aandacht schenken aan problemen die nochtans een overwegende invloed uitoefenen op alle aspecten van 's lands politiek.

Dit tekort is, bijzonder wat Vlaanderen betreft, zeer opvallend.

Verheugend is het dan ook voor ons vast te stellen dat, aan de Vrije Universiteit te Brussel een initiatief genomen werd die aan dit tekort wenst te verhelpen. Onder leiding van professoren De Paux en De Schutter werd een Centrum voor de studie van het recht van de Verenigde Naties en van de gespecialiseerde organisaties" opgericht dat in ons land zeker een belangrijke rol zal vervullen wat studie en informatie betreft.

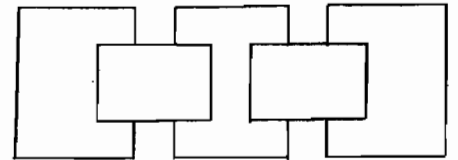
We zijn bijzonder gelukkig aan onze lezers te kunnen mededelen dat genoemd "Centrum voor Uno-recht" zich bereid verklaard heeft als dusdanig aan ons tijdschrift "Vrede" haar medewerking te verlenen.

Deze samenwerking, waarvoor we in het bijzonder Prof. Dr B. De Schutter danken, zal zonder twijfel door onze lezers erg op prijs gesteld worden.

DE CHINESE VOLKSREPUBLIC NIET, NAURU WEL ?

Het probleem van toetreding van microstaten tot de UNO.

Terwijl enige jaren geleden secretaris-generaal U Thant er nog uitdrukkelijk op wees dat de gelijkheid van rechten van grote en kleine staten, van arme en rijke landen, binnen de Verenigde Naties, één van de grondbeginselen uitmaakt van de wereldorganisatie, dringt hij er sinds 1965 voortdurend op aan opdat een oplossing zou gevonden worden voor het probleem van het lidmaatschap van bijzonder kleine staatjes. Dezen bezitten zijns inziens wel het meest volstrekte recht op onafhankelijkheid, doch kunnen anderzijds niet met hetzelfde recht aanspraak maken op een volwaardig lidmaatschap van de UNO. Reeds in december 1967 waren, op initiatief van de secretaris-generaal, de eerste consultaties tussen de lidstaten, ter bespreking van het probleem der microstaten in de Veiligheidsraad, begonnen, doch pas op het einde van 1969 kon definitief tot deze bespreking worden overgegaan, daar nieuwe aanvragen tot lidmaatschap ondertussen elk debat hadden verhinderd. Bij een eerste bijeenkomst van de V-Raad op 27 augustus 1969, mislukte de poging van de VS om een voorstel tot het scheppen van een nieuwe categorie van geassocieerde leden op de dagorde van de 24ste Algemene Vergadering te doen plaatsen. De Raad besliste echter enkele dagen daarop unaniem tot de oprichting van een commissie van deskundigen over te gaan, samengesteld uit alle leden zetelend in zijn schoot, met als opdracht de bestudering van de betrekkingen tussen de microstaten en de UNO. De meeste leden van de V-Raad wezen immers op de complexiteit van het vraagstuk der microstaten en wezen dan ook elk voorstel tot oplossing van deze kwestie als voorbarig van de hand. Voorlopig rust het vraagstuk van de microstaten dus in vrede, in één der vele commissies van de VN, doch spoedig zal het probleem waarschijnlijk met verhevige intensiteit zich opnieuw aan de wereldorganisatie

CENTRUM VOOR UNO-RECHT.

opdringen. Het uitwerken van een definitieve oplossing zal op dat ogenblik dan ook even onontbeerlijk als onontkoombaar zijn.

Waarom echter deze wijziging in de optiek van U Thant, waarom deze aarzeling van de V-Raad, om het probleem voorgoed uit de wereldorganisatie te helpen, waarom komt dit probleem plots zozeer op de voorgrond? Voor al deze vragen zijn verschillende antwoorden mogelijk. De grote belangstelling van de VS voor de microstaten kan uit louter politieke overwegingen voortvloeien. Heel wat miniatuurstaatjes zijn immers rechtstreeks of onrechtstreeks, geheel of gedeeltelijk afhankelijk van de USA, of worden door Amerika gebruikt als militaire basis. De hypothese luidt dan dat de VS dan ook de onafhankelijkheid van deze staatjes (en hun daaruit voortvloeiend lidmaatschap) enigszins vrezen, omdat zij uit ervaring weten dat in dergelijk geval deze landen zich eerder zullen aansluiten bij groepen die de VS weinig gunstig gezind zijn. Omgekeerd dan kan ook de weigering van de Afro-Aziatische en kommunistische groepen om spoed achter deze kwestie te zetten aan dezelfde overweging in omgekeerde zin worden toegeschreven.

De houding van de secretaris-generaal zou evenzeer verklaard kunnen worden uit louter financiële overwegingen wanneer men bedenkt dat 60 lidstaten die meer dan 50 t.h. van het aantal UNO leden uitmaken slechts 3 t.h. bijdragen tot het gewoon budget,(!) en dat een toename van dergelijk financieel zwakke leden, zoals de microstaten, de VN rechtstreeks tot een financiële hecatombe zou kunnen leiden.

Ook redenen van louter organisatorische aard kunnen de houding van secretaris-generaal Thant medebepalen, daar de toelating van tal van kleine staatjes aan een aantal UNO organen te zware administratieve- en functionele eisen zou stellen. Waarschijnlijk heeft de kwestie van de microstaten wel enig verband met deze motieven, doch zij gaat wellicht nog dieper en tast a.h.w. de kern van de VN zelf aan. Bij de behandeling van dit vraagstuk stoot men immers op het volgende dilemma, inherent aan de

wereldorganisatie : Enerzijds streeft de organisatie naar universaliteit, hetgeen in overeenstemming te brengen is met haar aard zelf, doch anderzijds worden bepaalde voorwaarden tot lidmaatschap gesteld, opgesomd in art. 4.1 van het Handvest. De kandidaat moet een staat zijn, verdievend zijn, de in het Handvest opgesomde verplichtingen nakomen en bereid zijn dit te doen.

Deze voorwaarden beperken dus het theoretisch universalisme van de organisatie. De microstaten, doen deze vorm van tegenstrijdigheid buitengewoon scherp uitkomen. De vraag rijst inderdaad of staatjes die door hun oppervlakte, hun bevolking en door hun economische-menselijke middelen buitengewoon klein zijn, wel voldoen aan bovenvermelde voorwaarden en of bovendien een volwaardig lidmaatschap van de UNO hen wel voldoende voordeel kan verschaffen. De voordelen van een dergelijk lidmaatschap, zoals veelvuldige diplomatieke contactmogelijkheden gewaarborgd door één diplomatieke zending, hogere veiligheidswaarborgen en een vlot beroep op de wereldopinie, worden daarentegen overschaduwed door veelvuldige nadelen, zoals de uiterst zware maatschapsbijdragen en de drukkende behoefte aan talrijke en gekwalificeerde ambtenaren.

De globale werking der VN zou tevens erg veel nadeel lijden door de toelating van de 60 thans bestaande miniaturstaatjes waarvan de overgrote meerderheid een bevolking tellen van slechts 150.000 zielen of minder, een oppervlakte bezitten van enkel 10.000 virkante kilometer of zelfs kleiner uitvallen, en een NI hebben dat zelfs lager ligt dan 15 miljoen dollar !

De beschouwing van deze belachelijk lage cijfers geven de bekommernis van secretaris-generaal Thant e.a. wellicht een juister perspectief. De VN dienen inderdaad aan de belangen van dergelijke miniaturstaatjes tegemoet te komen zonder deze en/of zichzelf te schaden. Daarom dient noodzakelijkerwijze gezocht te worden naar toetredingsvormen die de kleine staatjes mogelijkheid kunnen bieden te genieten van de voordelen die de organisatie hen kan verschaffen zowel op politiek- en economisch vlak zonder dat de UNO en de microstaten zelf hiervan nefaste gevolgen zouden hoeven te ondervinden.

Het voorstel van Thant en de Amerikaanse vertegenwoordiger strekken er aldus toe logischerwijze zowel de rechten als de verplichtingen van de microstaten te beperken : men zou dergelijke nieuwe staten kunnen opnemen als "associated members" die de bescherming en voordelen der VN zouden verkrijgen zonder contributies hoeven te betalen, doch als tegengewicht geen stemrecht zouden bezitten. Een andere oplossingsmogelijkheid ligt in kollektief lidmaatschap, wat de microstaten zou toelaten door onderlinge en rationele werkverdeling het geheel der werkzaamheden van de VN te volgen, zonder de organisatie over te belasten. De meest nuchtere oplossing echter ligt waarschijnlijk in een stelsel van beperkte participatie, waarbij de miniaturstaatjes enkel zouden deelnemen aan werkzaamheden van de VN betreffende problemen voor hen van vitale aard : een beperkte en tegelijk intense medewerking.

Op dit ogenblik wachten we echter nog steeds op de resultaten van de studie van de vooraf vermelde commissie der deskundigen aangesteld door de V-Raad. De vraag : Nauru wel, de Chinese Volksrepubliek niet, blijft aldus, absurd genoeg, een open vraag.

YVES VAN DE STEEN

3 mei 1970

Navorser Centrum UNO-Recht V.U.B.

TE ZOT OM LOS TE LOPEN.

* Het aantal Belgische generaals is in anderhalf jaar gestegen van

41 tot 51 en het aantal brigades * gedaald van 6 tot 4.

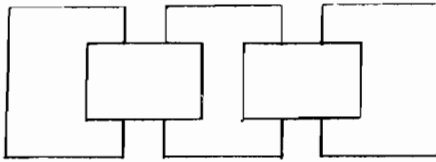
Er zijn in ons leger meer maajors dan luitenanten ...

We beschikken over 7000 officieren of samen één voor twee soldaten. Een elitekorps dus ! Zelfs de bananenrepublieken in Latijns Amerika kunnen hieraan een lesje nemen.

* We lezen in "Rood" naar aanleiding van de gebeurtenissen in Laos en Cambodja..." De opgang van de revolutie maakt in de praktijk een einde aan de "vreedzame" koëxistentie in Z. O.Azië die in de hand gewerkt werd door Moskou en Peking die steeds de gewapende strijd willen beperken tot Vietnam. Nu zullen ook zij stelling moeten nemen"...

Op initiatief van de Socialist Wilson stemde de meerderheid van Labour samen met de Conservatieven te Londen zijn vertrouwensmotie ten gunste van de door de Amerikanen gevoerde politiek in Zuid-Oost-Azië. Proletariërs aller landen...schreef een zekere Marx...

* Onder 'Standpunten' verscheen in "Voor Allen" een uitstekende bijdrage over de noodzaak de openbare mening wakker te schudden voor Vietnam. We lezen : "Internationale arbeiderssolidariteit" wordt voor Jan Publiek steeds meer een leuze zonder concrete inhoud..." Het kan waar zijn maar wie draagt hiervan de schuld ? In hoeveel 1 meibetogingen zag men ordewoorden voor de vrede in Vietnam ?

Bijdrage van het COLAM

**CENTRUM
ORIENTATIE
LATIJS-
AMERIKA
TE ROERMOND**

In het oktobernummer van 1969, publiceerde het Braziliaanse blad REALIDADE een interview met ADMIRAAL SILVIO HECK, ex-minister van de Marine in Brasil. REALIDADE sprak met de oud-minister over de REVOLUTIE, die deze had gezien in PERU. Wij hebben het voor u gelezen en vertaald, te uwer informatie.

Er is één land in Latijns-Amerika dat momenteel de speciale belangstelling trekt van internationale waarnemers. Dat land is Peru.

Sinds de val van president Belaúnde en het aan de macht komen van een militair bewind is de situatie in Peru het voorwerp van de meest uiteenlopende analyses en beschouwingen. De maatregelen die reeds werden genomen, - of reeds werden aangekondigd - door de junta, onder voorzitterschap van Generaal Velasco Alvarado, hebben verwondering gewekt en polemieken losgeslagen onder degenen, die van dichtbij de Peruaanse ontwikkeling volgen. Deze maatregelen zijn o.a. : nationalisatie van de Internationale Petroleum Company, de Amerikaanse IPC, de landshervorming ; de nationalisatie van de banken.

De oppositie beschuldigt Alvarado van demagogie, en noemt hem de speelbal van de linkse partijen. De partijgenoten echter ontkennen elke ideologische binding van de hervormingen, die de president beoogt, met de extremistische stellingen.

Wat hiervan zij : Peru is een nieuw gegeven geworden in Latijns-Amerika.

SILVIO HECK UIT BRASIL OP REIS DOOR PERU.

Admiraal Silvio Heck (64 jaar) is een man wiens carrière wordt gekenmerkt door bewegelijkheid met de problemen van onze tijd. Zijn verlangen om te zien en te begrijpen bracht hem onlangs naar Peru, waar hij, voor zover de tijd hem dat toeliet, met de hem eigen objectiviteit de belangrijkste elementen trachtte te ontdekken van het experiment, dat in dat land gaande is.

Terug van zijn reis had Silvio Heck een vraaggesprek met een team van REALIDADE. Het werd een open en informeel gesprek, waarin de admiraal zijn persoonlijke indrukken weergaf van hetgeen hij gezien en gehoord had.

VOOR DE REVOLUTIE WERDEN 150 MILJOEN DOLLAR PER JAAR GEBRUIKT VOOR DE IMPORT VAN-VOEDSEL, WEINIG MENSEN WERDEN OUDER DAN VEERTIG JAAR.

Realidade : Het is nu een jaar na de machtsovername door een militaire putsch, waarbij president Belaúnde werd afgezet en het Congres naar huis werd gestuurd. Hoe is nu de situatie in het land ?

Silvio Heck : Slechts één gedachte houdt vandaag Peru bezig : het NATIONALISME. Met andere woorden, de strijd om de ONAFHANKELIJKHEID OP ECONOMISCH GEBIED'. Alle krachtsinspanningen van de regering zijn daarop gericht.

Het militair bewind onder leiding van generaal Alvarado heeft de meest zuivere bedoelingen. De gewapende macht in Peru maakt duidelijk onderscheid tussen PATRIOTTISME en NATIONALISME.

Patriottisme beweegt zich in de emotionele sfeer : nationalisme is een politieke houding.

Nu is het waar, dat Alvarado een patriot is, maar hij is vóór alles nationalist.

En daarom geniet hij de steun van het volk.

Realidade : Kunt u een voorbeeld geven van deze steun ?

Silvio Heck : ik zou u daar meerdere voorbeelden van kunnen aanhalen. Maar één ervan is van bijzondere betekenis. De vakverenigingen in Peru besloten dit jaar geen loonsverhoging aan te kondigen. Zij stelden hun vermeerdering van loon uit, om de inspanningen van de regering niet te bemoeilijken bij het economisch onafhankelijk maken van het land.

Realidade : Maar de afgezette regering : had die niet dezelfde doelstelling, al was het langs een andere weg ?

Silvio Heck : Ik zou hierop liever antwoorden met enkele gegevens.

In 1968 importeerde Peru voor 150 miljoen dollar aan voedsel alleen. Honderd vijftig miljoen ?

Van de kinderen stierven er zeer velen in het eerste levensjaar.

Het gemiddelde van de volwassen leeftijd gaat niet boven de 40 jaar.

De index van het calorieën- en proteïnegebruik per hoofd van de bevolking was een van de laagste van de wereld. En wat deed de regering?

De helft van het beschikbare bedrag werd gebruikt om de oligarchie te begunstigen : die beruchte 300 families, die alles in Peru te zeggen hebben.

De helft van de nationale opbrengst kwam in handen van 13 t.h. van de bevolking ;

slechts 3 t.h. was voor de landarbeiders, die 56 t.h. van de bevolking uitmaken ;

van de cultuurgronden behoort 63th. aan 1,5 t.h. van de bevolking : een gesloten groep van grootgrondbezitters, bankiers, exporteurs en controleurs van deviezen en zo voorts. Ik meen, dat dit voldoende is om een revolutie te beginnen.

WAS DE "REVOLUTIE" IN- DERDAAD EEN 'REVOLUTIE'?

Realidade : Zou "Revolutie" hier het juiste woord zijn ?

Silvio Heck : Ja, in de eerste dagen na de val van Belaúnde waren er genoeg, die de militaire machtsovername kwalificeerden als een marionettenspel : 'andere namen van machthebbers' en daarmee uit.

Vandaag zou enkel de kwade trouw van degenen die hun belangen zien gedwarsboomd deze bewering kunnen volhouden.

WANT DE PERUAANSE REVOLUTIE KEERDE ZICH NIET ENKEL TEGEN IETS : ZIJ ZETTE ZICH IN VOOR IETS.

Het is niet genoeg TEGEN corruptie te zijn en TEGEN administratieve dwaasheid. Het is ook nodig - en wel op de voornaamste plaats - om EEN BOODSCHAP TE BRENGEN AAN HET VOLK.

Welke is die boodschap van generaal Alvarado ?

Het is een doctrine, een filosofie, een programma. De strekking ervan is :

VERANDERING IN DE STRUCTURERING VAN DE NATIE. Dát is het juist, wat de militaire regering nastreeft, inclusief een gedeeltelijke of algehele herstructurering van de rechtsorde van het land.

LATIJS-AMERIKA MOET BEGRIJPEN DAT DE REVOLUTIE IN PERU ONDERNOMEN WERD OM HAAR DOOR TE ZETTEN, OM HAAR WAAR TE MAKEN.

WAS HET EEN REVOLUTIE VAN LINKS.

Realidade : Er wordt wel eens gezegd dat het hier gaat om een revolutie van links. Wat is uw mening ?

Silvio Heck : Daarover wil ik het graag eens hebben. Ik beschouw mezelf als een man van midden-links. Centrum en links zijn mijn twee parameters, die extremisme elimineren.

In Peru was men er op uit om deze beweging het etiket "links" op te plakken, vooral toen de regering Alvarado besloot betrekkingen aan te knopen met communistische landen. Deze landen, dat moet toch eens gezegd worden, hebben getracht een zo groot mogelijk voordeel te behalen bij de huidige situatie in Peru. Ze hebben in Lima prachtige ambassades ingericht met een uitstekend corps diplomatique. Maar tot nu toe hebben ze zich niet gemengd in de Peruaanse aangelegenheden. En zover als ik het kan zien, is er geen gevaar, dat de Revolutie in Peru zou gaan "Cubaniseren", integendeel : de hervormingen door de regering Alvarado ondernomen hebben de linkse groeperingen verzwakt, hun vlaggen omlaag gehaald.

En wat de subversie betreft... Van één ding ben ik zeker : het probleem, waarmee Peru altijd geconfronteerd is, is de corruptie, niet de subversie.

Het gebeurde met het Congres is hiervan een typisch voorbeeld. Het Congres was een werkelijke haard van corruptie. Bovendien : de Ge-deputeerden kwamen niet op voor de belangen van het volk. **HET CONGRES VERDEDIGDE DE BELANGEN VAN DE OLIGARCHIE EN DE BUITENLANDERS** die toen zeer machtig waren.

Realidade : bestaat er politieke vervolgung in Peru ?

Silvio Heck : Zover ik heb kunnen vaststellen nee. Er zitten wel mensen in hechtenis maar dat is dan vanwege de corruptie.

EN HET CONGRES ?

Realidade : bestaat het vooruitzicht, dat het Congres binnen afzienbare tijd weer wordt geopend ?

Silvio Heck : Nee, dat verwacht ik niet. Zeker niet op korte termijn. Maar let wel : ik beschouw desondanks generaal Alvarado als een demokraat, en zijn regering is democratisch. Men moet begrijpen, dat het in de formele democratie ook niet alles is, vooral in een land als Peru, waarin verreweg het grootste deel van de bevolking van Indiaanse afkomst is, analfabeet, en waar maar één partij is, namelijk de APRA, van Haya de la Torre. Deze partij is nationaal georganiseerd.

Hiermee wil ik niet zeggen, dat een revolutie voor onbepaalde tijd moet blijven voortbestaan : ze is een ingreep in het normale leven van de natie. De revolutie moet een zo kort mogelijke duur hebben. Het huis moet schoon zijn, netjes in orde, en dan moet men weer tot de gewone maat terugkomen.

Realidade : Nu het Congres gesloten is, waar vindt men nu de praktische doorvoering van de democratie bij Alvarado ?

Silvio Heck : Ik herhaal : de regering van Peru is democratisch. Ze is dit in die zin, dat ze de wil van het volk vertegenwoordigt. De Peruanen weten, dat ze morgen beter zullen eten; en in Peru was "morgen" steeds slechter dan "gisteren". **Bovendien, en dat is zeer belangrijk : het volk heeft aan de revolutie deelgenomen. Als de revolutie het volk niet had opgenomen, dan was ze gedoemd geweest te mislukken. De steun van het volk : dat is alles. En in Peru is het de nationalistische politiek, gevolgd door de revolutie, die volk en regering hecht aan elkander bindt.**

Realidade : En dat is voornamer dan het Congres ?

Silvio Heck : Inderdaad.

PERU EN DE USA.

Realidade : Sinds de overname van het IPC (International Petroleum Company) zijn de betrekkingen tussen Peru en de USA gespannen. Hoe hebt u dit gevoeld ?

Silvio Heck : Voor president Alvarado bestaat het petroleumprobleem niet meer ; dat is afgedaan. Hij is van

mening, dat er nog quizzenden manieren zijn om met de USA tot overeenstemming te komen. Hij is bereid, welke vertegenwoordigers ook van Washington te ontvangen om van gedachten te wisselen over welke zaak dan ook, maar niet over petroleum. Alvarado duldt niet, dat men daarop terugkomt.

Realidade : Hebt u bij de Peruaanse autoriteiten enige aversie kunnen waarnemen tegen buitenlandse kapitaal ?

Silvio Heck : Men moet dit zuiver stellen. Wat de regering bezighoudt en interesseert, zijn de specifieke problemen van Peru, de verwachtingen en de moeilijkheden van het volk. Wat nu het buitenlandse kapitaal betreft, Alvarado is een nationalist in de goede betekenis van het woord, dat wil zeggen, dat hij niet gekant is tegen kapitaal uit het buitenland, als dat maar dient tot het welzijn van het land.

Daarom aanvaardt hij buitenlandse hulp, van welke zijde die ook komt. Geld heeft geen kleur, nietwaar ? Maar investeringen die enkel ten goede komen aan de buitenlander, daarvan is hij niet gediend.

Realidade : denkt u dat de regering Alvarado serieus bedreigd wordt door binnen- of buitenland ?

Silvio Heck : Op het internationale vlak, wat betreft de betrekkingen tussen Peru en de USA, bestaat theoretisch de mogelijkheid, dat de Amerikanen het amendement Hinckenlooper zullen toepassen. Dat zou een volledig stopzetten betekenen van de economische hulp aan Peru. Ik zeg : "in theorie", want de regering Alvarado gelooft niet, dat dit ooit gebeuren zal. Als dat nl. wel zou gebeuren, dan zou het een sociale ineenstorting betekenen van Peru : veel mensen zouden van honger sterven. Dan vraag ik : hebben de Amerikanen er belang bij een land van honger te laten omkomen, de aandacht van de wereld te vestigen op een wet, die zulke tragische gevolgen zou hebben, en voor de Wereldopinie door te gaan als moordenaars van een volk ?

Een sociale ineenstorting van Peru zou ook wel eens ernstige politieke gevolgen kunnen hebben. Men heeft wel eens gedacht aan een "gecubaneerd Peru". Dat zou honderd maal erger zijn dan Cuba, omdat Peru begrensd wordt door vier Zuid-Amerikaanse landen.

EVENTUELE BINNENLANDSE SUBVERSIE ?

Realidade : Kan er eventuele binnenlandse subversie worden verwacht ?

Silvio Heck : Het gevaar daarvoor is nog kleiner. Het volk is werkelijk solidair met President Alvarado. Natuurlijk zijn er ontevreden elementen. En kwade tongen zeggen dat hun zwijgen enkel kan gezien worden als een teken van samenzweringen. Maar als dat waar is, dan betwijfel ik, of ze in staat zullen zijn, om iets te bereiken. Want van de ene kant is er de steun van het volk, en van de andere kant de saamenhorigheid van de gewapende macht. De generaals zijn eensgezind met de kolonels, en dezen op hun berut weer met de kapiteins en zo verder.

Realidade : Zou er van de kant van de peruaanse militairen belangstelling zijn om zoiets te vestigen als een gemeenschappelijk front (Frente Comum) met de nationalistische stromingen in andere landen van Latijns-Amerika ?

Silvio Heck : Ze zouden dat wel willen, maar ze zullen het niet doordrukken. Alvarado is niet van plan de revolutie uit te dragen. Willen anderen zich aan hun zijde scharen, dan zal hij dat uitstekend vinden, maar hij zal niet om bijval vragen.

Realidade : SPECIAAL MET BETREK-KING TOT BRASIL:HOE DENKEN DE PERUAANSE MILITAIREN DAAROVER ?

Silvio Heck : Om de waarheid te zeggen, zijn ze enigszins teleurgesteld. Brazilië heeft aanstonds de regering van Alvarado erkent, maar heeft daarna verstek laten gaan. Tijdens mijn verblijf in Lima had onze diplomatieke vertegenwoordiging geen ambassadeur.

Argentinië heeft in Peru drie militaire attachés van het leger, de marine, en de luchtmacht. Wij slechts één : een kolonel.

Ik meen, dat wij onze houding zouden moeten veranderen. Wij als eerste macht van Latijns-Amerika. Meer dan anderen zouden juist wij aan Peru een bewijs van instemming moeten geven.

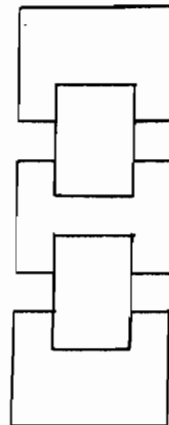
Realidade : Waarin zou dat moeten bestaan ?

Silvio Heck : Bemoediging, interesse, toenadering. Ook zouden we onze wederzijdse handelsbetrekkingen moeten uitbreiden. Vooral omdat Peru

buiten zijn visserij bijna geen industrie bezit, en dus in hoge mate afhankelijk van de handel met het buitenland. Hier zou Brasilië vooral een belangrijke rol kunnen spelen.

Realidade : Alles te zamen genomen, wat is het resultaat van uw bevindingen in Brasil ?

Silvio Heck : Een dubbele les : De eerste : de noodzaak van een doctrine te bezitten, wanneer men de macht overneemt. De tweede : de noodzaak van het volk erbij te betrekken, wanneer men een revolutie begint.

KULTUUR

OVER IDEALISME EN GEWELD

Zet bij een spel nooit iets in dat je niet bereid bent te verliezen, of waarvan je het verlies niet zou kunnen verdragen. Tenzij je een voorwendsel zoekt tot het plegen van zelfmoord !

Al is iets je zo heilig dat je er 't leven voor veil hebt, laat af van geweld om het te dienen ! Eerstens is het ongewis of je offer dat heilige ten goede zal komen, en tweedens, verliezend geef je je rechtsaanspraken op.

De strijd om iets ideaals, principieels, dient gevoerd met de wapens van de geest.

Faalt hun overtuigingskracht, dan is of je tegenstander niet voor rede vatbaar, of er hapert wat aan je argumentatie of je standpunt. Bezin je dus en win zo aan wijsheid !

Het is klaar dat geweldaanwending niets veranderen zal aan jou te korten of de bothheid van je tegenstander.

Laat je de machtsfaktor scheidsrechter of godsoordeel spreken, dan graaf je de zedelijke grond waarop je staat af en erkent impliciet de suprematie van de macht !

Je speelt de roofzuchtige die je rechten schendt dus in de kaart !

Over iets heiligs mag men niet laten beslissen door het Lot, anders ontwaardigt men het tot een speljeton !

Een recht dat heilig is blijft ook dan recht als geweld gedaan wordt en het pleit voor de rechtsaanspraken van personen en volkeren als ze daar niet over laten beslissen door een domme samenloop van omstandigheden.

Geert GRUB.

MEDEDELING

Na : een moraal voor allen, "er is slechter dan seks" en "de wereld en zijn (onder)mensen" verschijnt in de reeks etische kultuur-aktie eerlang :

"etiek is kultuur"

Bestelling à 40 fr te doen aan Geert GRUB, 2180 Heide Kalmthout.

VOOR VREDE EN VEILIGHEID IN EUROPA : EEN COLLOQUIUM INGERICHT DOOR DE VREDESRAAD VAN DE D.D.R.

Op 18 en 19 april had een belangrijk colloquium plaats te Leipzig, gewijd aan het thema van de Europese veiligheid. Op uitnodiging van de Vredesraad van de D.D.R. werd hierover gedebateerd door afgevaardigden uit de D.D.R., de Duitse Bondsrepubliek (een zeer sterke delegatie waarin vooral de jeugd opviel) de Socialistische landen en België, Frankrijk, Oostenrijk, Italië en Finland.

Uit het referaat van professor P.A. Steiniger, lid van het presidium van de Vredesraad van de D.D.R. en de daarop volgende discussie bleek de noodzaak van de volkenrechtelijke erkenning van de D.D.R. voor de vrede en veiligheid in Europa.

De slotresolutie kwam voornamelijk tot stand door de discussiebijdragen van de vrienden uit de D.D.R. en West-Duitsland.

Dit heeft wel voor gevolg dat de verhoudingen tussen beide Duitse staten en de verantwoordelijkheid van Bonn sterk in de verf worden gezet. Ook is het naar onze persoonlijke mening te betreuren dat het status quo van de beide militaire blokken niet in betwisting wordt gesteld.

Wij menen niettemin dat het in de huidige internationale politieke kontekst belangrijk is kennis te nemen van de tekst. Immers na het gesprek te Ehrfurt en het nieuwe onderhoud tussen Brandt en Stoph te Kassel op 21 mei, na de onderhandelingen tussen de Sovjet-Unie en de Duitse Bondsrepubliek, na de gesprekken tussen de Poolse Volksrepubliek en de Duitse Bondsrepubliek wordt de noodzaak tot erkenning van de D.D.R. en de bestaande grenzen in Europa scherp gesteld. Men schijnt in het westen steeds moeilijker te ontkomen aan de aanvaarding van het bestaan van de D D R

De harde koude oorlogspolitiek van wijlen Konrad Adenauer lijkt tot het verleden te behoren. De nieuwe "Oostpolitiek" is in een "humaner", "psychologischer" kleedje gehuld. De vredesbeweging in de D.D.R. is echter voorzichtig in haar beoordeling. Zij meent o.i. terecht dat het niet enkel op mooie woorden aankomt, doch dat vooral daden dienen gesteld, daden die een einde stellen aan de discriminatoire behandeling van een staat, die door haar uitgesproken anti-fascistisch karakter en haar prestaties op economies en sociaal gebied respect afdwingt. Men heeft gelijk wanneer men mooie woorden wantrouwt. Ook onze eigen Harmeliaanse diplomatie is hier sterk in. In werkelijkheid verdoezelen deze mooie woorden het feitelijk immobilisme, het gebrek aan politiek initiatief. Men leze daarom aandachtig de volledige tekst van de slotresolutie van het Leipzig-colloquium, die wij hieronder afdrukken.

J. WOLLES

De deelnemers aan het Colloquium voor "Vrede en Veiligheid in Europa", op uitnodiging van de Vredesraad van de D.D.R., uit verschillende Europese staten te Leipzig samengekomen, hebben vastgesteld :

25 jaar na het einde van de 2de wereldoorlog is de tijd rijp om op ons continent een systeem van collectieve veiligheid te vestigen. De oproep van de staten van het Pact van Warschau om een conferentie te beleggen tussen alle Europese staten met het oog op de veiligheid en de samenwerking, heeft een grote weerklank gevonden en instemming verworven.

De volken van Europa stellen steeds dwingender de eis van een door volkenrechtelijke verdragen verzekerde vrede.

Het vredesprobleem behoort niet enkel tot de bevoegdheid der regeringen, zij is ons allen opgedragen. De internationale beweging tot herstel van normale, gelijkberechtigde betrekkingen met de D.D.R. wordt steeds omvattender en bereikt een hoogtepunt met de internationale strijdweek, begin mei van dit jaar.

De regering van de D.D.R. heeft in december 1969 door middel van een verdragsontwerp handelend over de volkenrechtelijke erkenning van de DDR, aan de regering van de Duitse Bondsrepubliek haar voorstellen inzake normalisering van de betrekkingen concreet vastgelegd. Bonn heeft hierop tot heden niet geantwoord.

Precies zoals het geval is voor de erkenning van de Oder-Neisse grens, de nietigverklaring van het Verdrag van München en de ratificering van het verdrag tot nietspreiding van atoomwapens wordt gesproken over "voorafgaandelijk te stellen daden" en wordt de vraag gesteld naar "tegenprestaties".

HET KAN NIET DUIDELIJK GENOEG WORDEN GEZEGD DAT HET BIJ GEEN VAN DEZE KWESTIES GAAT OM "VOORAFGAANDELIJK TE STELLEN DADEN" DOCH UITSLUITEND OM DE GELOOFWAARDIGHEID VAN DE ZG. OOSTPOLITIEK VAN BONN.

De elementaire grondslagen waarop de vreedzame coëxistentie tussen Europese staten met verschillende maatschappelijke ordening berust, zijn de volkenrechtelijke erkenning van de DDR, de erkenning van de Oder-Neissegrens als definitief en onaantastbaar, evenals de nietigverklaring van het dictaat van München.

De regering van Bonn moet beslissen of ze daadwerkelijk vernieuwing wil. De steeds agressiever wordende politiek van de CDV/CSKK kan een waarachtige vredespolitiek niet in de hand werken, zomin naar binnen, als naar buiten.

Een politiek tot ontspanning en toenadering waarbij alle Europese volken belang hebben, kan op de meest efficiënte wijze gevoerd worden indien beide maatschappelijke systemen en militaire blokken eindelijk ernst maken met de politiek van vreedzame coëxistentie.

Er zijn genoeg woorden gesproken nu moeten daden volgen. 25 jaar na de akkoorden van Potsdam moeten wij vaststellen dat, in tegenstelling met de DDR, de aan het Duitse volk opgelegde volkenrechtelijke verplichtingen tengevolge van de fascistische agressie door de Bondsrepubliek tot op heden niet werden nagekomen.

De toezegging van een gelijkberechtigde plaats in de internationale arena verbindt Potsdam aan de voor alle volkeren van levensbelang zijnde eis tot definitieve uitroeiing van het nazisme en militarisme op Duitse bodem, en dit met hun maatschappelijke wortels.

Het is onze vastbesloten wil met nog meer vastberadenheid te ijveren voor de vrede en de veiligheid in Europa, daartoe de openbare opinie te sensibiliseren en nieuwe initiatieven op nationaal niveau los te maken. Wij zullen alles in het werk stellen om een groot Europees forum voor te bereiden teneinde het standpunt van de Europese volken voor de vestiging van een veiligheidssysteem te bekrachtigen.

NA DE VIETNAMBETOING

Ondanks enkele schaduwzijden werd de Nationale Vietbeting een niet te miskennen succes. Rekenschap houdend met het feit dat één week voordien een Griekenlandbeting doorging te Antwerpen en dat enkele dagen later de één meimanifestaties plaats hadden is het zeker niet zonder belang te onderlijnen dat ongeveer acht duizend mensen naar Brussel waren gekomen om te betogen voor de onvoorwaardelijke en onmiddellijke terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Vietnam. Deze manifestatie waarvoor het Nationaal Vietnam Comité en het Nationaal Comité van de Anti-Atoommars het initiatief genomen hadden mag dus zeker geslaagd genoemd worden.

Het moet echter gezegd dat, in verhouding tot de inzet en de strijd die gevoerd wordt, een dergelijke manifestatie nog veel beter zou dienen te zijn.

Opnieuw hebben een aantal vrienden die nochtans nooit nalaten persoonlijk hun sympathie te betuigen voor het Vietnamese volk het om een of andere reden niet nodig geacht zich bij de duizenden betogers te voegen.

De efficiëntie van dergelijke manifestatie ligt nochtans in haar aantal. Hoe massaler een dergelijke demonstratie is hoe meer druk ze betekent op de politieke machten van ons land om in dit belangrijk probleem een stelling te nemen die beantwoordt aan de mening van de openbare opinie. Het valt niet te betwisten dat in de toekomst dergelijke manifestaties beter dienen voorbereid. De datum dient vroeger te worden vastgelegd om te beletten dat bepaalde organisaties zouden gebonden zijn door eigen activiteiten.

We denken dat het eveneens duidelijk is, wat we reeds vorig jaar deden, de aandacht te trekken op de houding van sommigen die vermenen met de gemeenschappelijk aanvaarde akkoorden niet te moeten rekenschap houden.

Kleine groepjes die niet in staat zijn alleen meer dan enkele honderden mensen op de been te brengen en die op gewestelijk of plaatselijk vlak praktisch niets uitsteken om de betoging voor te bereiden proberen sinds jaren de betoging van het gestelde doel af te leiden en voor hun eigen winkel te misbruiken.

Zij die zich niet kunnen neerleggen bij de gemeenschappelijk aangenomen ordewoorden plaatsen zich zelf buiten de gemeenschap. Deze die het vertrouwen misbruiken dienen dan ook onherroepelijk geïsoleerd te worden.

We vinden het dan ook spijtig dat bv. S.J.W. het nodig oordeelt fier te verkondigen dat zij er in geslaagd zijn.. "naar inhoud en vorm" de grenzen te overschrijden waarin de betoging door de initiatiefnemers gepland was.

Waren de ordewoorden van de Oproep voor Vietnam dan niet duidelijk genoeg? Waarom hadden ze dan nooit de moed hun stellingen te komen verdedigen in het Nationaal Vietnam Comité?

Het is juist dat zij er in geslaagd zijn de aandacht af te leiden van duizenden betogers en de manifestatie te diskrediteren door de organisatie van enkele rellen met de politie na de ontbinding. Dit noemen zij dan naef weg een overwinning. Maar wat hebben zij uiteindelijk bereikt? Is het provoceren van rellen zonder nut of resultaat dan een teken van revolutionair zijn of alleen een gebrek aan politiek doorzicht?

Het is duidelijk dat de duizenden andere betogers, waarop het groepje "harden" neerkijken, zich voor dit spelletje niet willen laten misbruiken door een groepje hardroepers die naar Brussel willen komen om kabaal te maken en te vechten daar waar ze heel dikwijls in eigen-gemeente niet de moed hebben één enkel initiatief te nemen!

Zo het klaar is dat allen die aan een Vietnam- of vredesmanifestatie willen deelnemen moeten welkom zijn, dan is het ook duidelijk dat de groepjes die een andere richting willen opgaan zichzelf uitsluiten.

Om die reden dienen de initiatiefnemers in de toekomst beter hun verantwoordelijkheid op te nemen. Voor het te laat is dienen andere schikkingen genomen te worden. Om die reden herhalen we ons vroeger voorstel, t.t.z. dat deze betogingen niet meer per gewest-, wat toch niet meer gebeurd-, zouden opgesteld worden, maar per deelnemende organisatie. Op dat ogenblik zal iedere groep zijn eigen verantwoordelijkheid kunnen nemen zo goed voor de vorm als voor de discipline van zijn groep.

Zo dergelijke organisatievormen niet toegepast worden is het duidelijk dat ieder succesvolle manifestatie in de toekomst onmogelijk wordt.

Is het dit wat de "harde" groepjes - de zogenoemde revolutionairen nastreven?

GRIEKENLANDBETOING

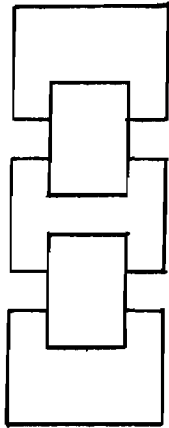
Zondag 19 april ging te Antwerpen, ter gelegenheid van de derde verjaardag van de militaire putch van de kolonels in Griekenland, een betoging door. Na een manifestatie waaraan ongeveer twee duizend personen deelnamen ging in het Bondsgebouw een meeting door gevolgd van een kulturele avond.

Kan deze demonstratie voor de democratie in de gegeven omstandigheden een succes genoemd worden dan moet toch gezegd dat deze eens te meer geleden heeft onder het feit dat deze actie onvoldoende werd voorbereid. Uitgaande van het antwerps Griekenland comité werd deze betoging tot een Nationale manifestatie gedecreteerd. Omdat een nationale betoging die naam waardig zou zijn lijkt het ons onontbeerlijk dat de opkomst, wil deze efficiënt zijn in verhouding hiervan zou staan.

We betogen nu eenmaal niet om te betogen maar omdat onze deelname de nodige druk zou kunnen uitoefenen, Om die reden denken we dat, rekenschap gehouden met deze mogelijkheden, het een vergissing was twee opeenvolgende zondagen een betoging te houden t.t.z. voor Griekenland op 19/4 en voor Vietnam op 26/4.

Het is dus noodzakelijk dat er een betere coördinatie komt. Het ware ook wenselijk dat alle nationale organisaties bij een dergelijk initiatief betrokken worden. We begrijpen dan ook niet waarom de BUVV, de enige vredesbeweging die in verschillende steden organisaties heeft niet op nationaal plan bij hogergenoemd initiatief betrokken werd. Ook ons blad "Vrede" welke nochtans een belangrijk aantal belangstellenden in Vlaanderen bereikt, ontving nooit de nodige inlichtingen betreffende de geplande manifestatie.

Het is geenszins hier ons doel het door het Antwerps comité genomen initiatief of de inspanningen der organisatoren, waaraan de BUVV militanten al hun medewerking hebben verleend, te minimaliseren. We denken niettemin dat we de moed moeten hebben de nodige conclusies te trekken en hieruit de nodige lessen voor de toekomst.

PORTRET

NELSON ROCKEFELLER : een waardig vertegenwoordiger van de U.S.A.

Als we weten welke economische bezittingen Nelson Rockefeller heeft in Zuid-Amerika, dan kunnen we beter begrijpen welke belangen hij er verdedigde tijdens zijn bezoek in 1969 en ook, waarom het onthaal dat hem er ten deel viel, niet zo bijzonder hartelijk was.

Hij is de kleinzoon van John D. Rockefeller, stichter van de Standard Oil en van de familie kapitalen. Nelson en zijn vier broers beheren een van de grootste machts- en industriële complexen ter wereld. Elk van de broers heeft zijn aktieterrein en zo is Nelson de "public servant" en beheerder van de Zuid-Amerikaanse belangen.

Een klein overzicht over deze belangen :

Landeigendommen : in Puerto Rico, Venezuela, Ecuador en Brazilië ...

Olie : Standard Oil N.Y., Mobil Oil, Standard Oil (California) en Standard Oil (Indiana) worden door Rockefeller gecontroleerd.

Een woordje meer over de olie : De recente machtswisseling in Peru bracht ook de nationalisatie met zich mee van de door Standard Oil of N.Y. beheerde International Petroleum Company. Andere nationalisaties van de door Rockefeller gecontroleerde bedrijven werden aangekondigd. Wat deed de USAregering om Rockefeller te helpen ? Twee dagen voordat het Hickenlooper-amendement (stopzetting alle hulp bij nationalisatie van Amerikaanse bedrijven) van kracht moest worden, verdaagde staatssecretaris Rodgers deze inwerkingtreding. Dit om Rockefeller de kans te geven tijdens zijn reis een oplossing voor zijn problemen te vinden en verder werd John Irwin III als speciale gezant benoemd van de Amerikaanse president in Peru. Deze man is beheerder van een Rockefeller rechtskantoor ... In Venezuela dat de derde grootste olieproducent van de wereld is, neemt de Creole Petroleum Company van Rockefeller 37 t.h. van de olieproductie voor haar rekening en controleert ze verder de Mene Grande Oil Company die 12 t.h. produceert. Er is ook IBEC "The International Basic Economy Corporation" die, zoals ze van zichzelf verklaart "de derde wereld helpt ontwikkelen door noodzakelijke consumptieproducten te verschaffen". Haar stichter is Nelson Rockefeller.

Er zijn 5 groepen van investeringen in de IBEC :

1. Voeding : 52 supermarkten in Venezuela, Peru en Argentinië, zaaigran in Brazilië, koffie in Salvador, melk in Venezuela, suiker in Peru en conserven in Puerto Rico.
2. Pluimvee : monopolie in grote pluimveebedrijven
3. Woningbouw : 14.000 eengezinswoningen in Puerto Rico en Chili (minimumprijs 11.000 dollar)
4. Industrie : metaalproductie
5. Financiële diensten

Genoeg mogelijkheden dus, om ook buiten de olie, Rockefeller's greep op Zuid-Amerika te vestigen ...

Met de recente nationalisaties in Boliviaï en Peru voor ogen stelde Rockefeller president Nixon meer militaire steun voor omdat "het kommunisme dreigt in Latijns-Amerika" en een reëel gevaar betekent voor de vrijheid van het Westen. Kommunisme betekent in deze kontekst elke beperking van de liberale vrijhandel ("vrij" om Rockefeller en Cie te verrijken) en de nationalisatie van uitbuiters-exploitaties.

Zo beloofde Nixon in zijn rede over Latijns-Amerika van 31 oktober '69 dat : "dit land dat voor de gehele mensheid de maan bereikte, ook bereid is zijn technologie en vrede met zijn naaste burenen te delen". De dag daarvoor werd in het Huis van Afgevaardigden nog een militair hulpprogramma van 400 miljard dollar aan die burenen toegekend...

Bronnen :

"Ontwikkelingsguerilla" nr. 3
Artikel van Jos Van Gool.

LEZERS

SCHRIJVEN

Mijn dochtertje, vijf jaar, leerde op de kleuterschool "bij de nonnetjes" volgend versje :

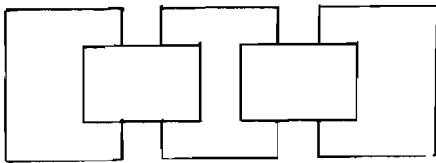
*Aan koning Boudewijn.
wie staat daar op die mooie plaat ?
dat is de koning van ons land
lijk hij is er niet een !
als mijn broertje groot zal zijn
wordt hij óók soldaat
en hij zal vechten voor God en land
en voor de koning die daar staat !*

Toen mijn dochtertje dit thuis kwam voordragen, goed beklemtoond en met sterke expressieve gebaren, was ik meer onthutst dan verontwaardigd. Hoe durft een opvoedster (?) zo iets aanleren aan kleuters, hoe durft ze het pas ontluikend verstand van kinderen met zo'n woordkramerij vergiftigen ? Kent ze geen versjes waarin de vrede in plaats van de oorlog gehuldigd wordt ? Dit werpt een schril licht op de leernten in de WARE opvoedende taak van sommige leerkrachten. BESCHAMEND !!

J. D. S.

LEZERS SCHRIJVEN...

JEF VAN EXTERGEM, VLAMING EN KOMMUNIST

Jan Van Calsteren.

Hoe goed de heer Leo Picard de activist Jef Van Extergem ook moge gekend hebben, van de daaropvolgende periode schijnt hij minder goed op de hoogte te zijn. Zijn artikel in het meinumner van "Vrede" bevat dan ook enkele onvolkomendheden en, wat erger is, ook een grote onwaarheid. De heer Picard zou er dan ook goed aan doen het boek van E. Laureys te lezen 'Witte Kaproenen keren terug', dat de geromanceerde biografie is van Jef Van Extergem.

Ik was samen met Jef in Breendonk, een tijd lang waren wij in dezelfde "Stube", hij sliep in het bed naast het mijne. Ik heb hem daar leren kennen als iemand uit één stuk, politiek zowel als menselijk. Ondanks de talrijke ondervragingen - en iedereen weet wat een "ondervraging" door de Gestapo betekent - bleef hij ongebroken, optimistisch, vol energie. Tegenover hem voel ik mij verplicht de vragen, die de heer Picard zich stelt, te beantwoorden en zijn onjuiste voorstelling van de feiten recht te zetten.

Vooreerst wil ik er nog eens op wij-

zen - ook Leo Picard heeft dit gedaan - op het verschil tussen het romantische, nationalistische activisme van Borms en dit van Van Extergem dat, ondanks de ietwat romantische vorm - te verklaren door het politiek klimaat en de jeugdige leeftijd - uitgesproken sociaal was van inhoud. Na zijn vrijlating in 1928 zal hij daarover getuigen. "Had men mij tijdens de oorlog gevraagd om afstand te doen van mijn sociaal-revolutionaire overtuiging terwille van het activisme ik zou vlakaf geweigerd hebben".

Van Extergem weet dat de reactie dezelfde is, of ze nu Vlaams-nationalistisch is of franskiljons. Na de nederlaag van Degrelle in 1931 schrijft hij : "Zowel de leiders van de Fraternellen als Borms wensten de zege van Degrelle".

Wanneer in 1937 de Vlaamse Kommunistische Partij wordt opgericht, als onderdeel van de Belgische Kommunistische Partij, en "Het Vlaamse Volk" uitgegeven, dan is dit niet alleen op rekening te schrijven van Jef Zelfbeschikkingsrecht en federalisme liggen in de lijn van de partij. Zij wil ook een Volksfront - wat niet wil zeggen dat zij samenwerking zoekt met gelijk wie. Immers, in de jaren daarvoor reeds, heeft de K.P. een heftige strijd gevoerd tegen het 'plan' van 'De Man' die het 'voorbijgesteefde' marxisme heeft 'herzien' en gemoderniseerd. Jef Van Extergem heeft dit 'Plan' vlug doorzien en ontmaskerd : het beoogt in feite niets anders dan het stabiliseren van de kapitalistische winst, het redden van het 'regime' door volledige klassensamenwerking.

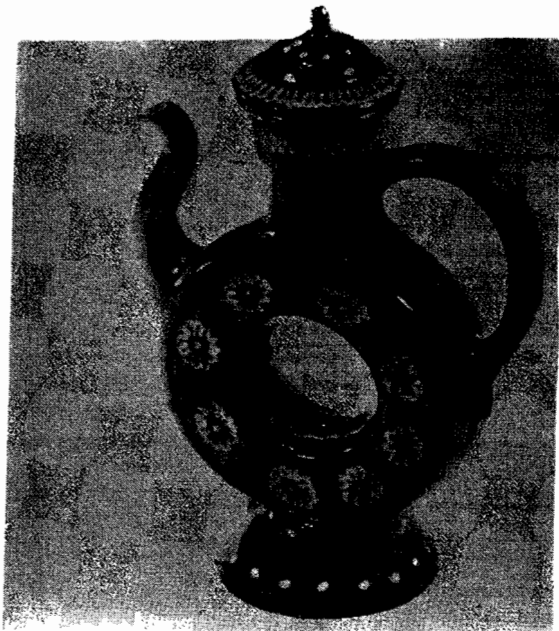
Wat de houding van Jef Van Extergem is geweest tegenover het akkoord Hitler-Stalin ? Geen andere dan die van leiding en leden van de Kommunistische Partij die, zonder dat er sprake kon zijn van enige wrijving, laat staan scheuring, inzagen dat dit akkoord op dat ogenblik de enig mogelijke oplossing was, nadat de Westerse mogendheden het fascisme en het nazisme steeds maar versterkt hadden, Hitler steeds verder de weg naar de Sovjet-Unie laten opgaan, nadat Tsjecho-Slovakije verraden was, nadat Polen de Sovjet-legers alle toegang had geweigerd, nadat de collectieve veiligheid en de toegestoken hand van de Sovjet-Unie waren afgeslagen en datzelfde land als een onmondig kind in de hoek geduwd. Vroeg of laat - maar liefst zo laat mogelijk - zou het fascisme zich toch op de Sovjet-Unie werpen. Historisch gezien kon dit niet anders.

Van december 1939 af - onder de Pierlot-regering - is Jef in de illegaliteit. "Het Vlaamse Volk" is verboden ; het wordt vervangen door een clandestiene uitgave van "De Rode Vaan". Met de Duitse inval verandert er voor Jef niet veel : hij blijft in de illegaliteit ; "De Rode Vaan" wordt verder uitgegeven als strijdblad tegen de bezetter. Het is dus zeker niet van juni 1941 af dat Jef Van Extergem weerstander geworden is. Net als de K.P. zelf was hij het al in mei 1940. Reeds in de eerste dagen van de bezetting wordt er in het geheim vergaderd door de mannen van het Uitvoerend Bureel /o.a. Van Belle, Dillen/, worden er plannen opgesteld om de Duitsers te verzwakken, worden de leden aan 't werk gezet. Jef denkt 1914-1918. Ook nu komt het er op aan zoveel mogelijk uit de handen van de Duitsers te houden, op te komen voor een fatsoenlijke voeding voor de bevolking. Er wordt gewerkt in de vakbonden- voor de oprichting van hulpen steundiensten, het behoud van de syndikale vrijheden, betere werkvoorwaarden, een trager arbeidstempo... Zo snijdt het mesje langs verschillende kanten. Want ook de strijdbaarheid van de bevolking wordt door die akties vergroot.

De aanval op de Sovjet-Unie betekent enkel de voortzetting van de strijd tegen de bezetter. Nog verbeterer, nog hardnekkiger. Ook de Duitsers slaan harder toe. Reeds vóór de inval echter hadden zij de doodstraf gezet op het drukken van 'De Rode Vaan'. Jef Van Extergem is voorzichtig. Hij neemt de voorzorgen die hij nemen kan. Doch hij laat zich niet intimideren. Zonder ophouden wijdt hij zich aan het opstellen van het blad. Het ontmaskeren van verraders en van de manoeuvres van de Duitsers.

Op een morgen in maart 1943 zijn kerken en kloosters besmeerd met hamer en sikkel en anti-godsdienstige leuzen. Jef beantwoordt die Duitse provocatie met een vlijmscherp manifest. Zijn laatste...

Niet alleen de Kommunistische Partij heeft in Jef Van Extergem een groot leider en strijder verloren, ook het Vlaamse volk, want, om het met zijn eigen woorden te zeggen :
"... De geschiedenis heeft ons geleerd dat diegenen, die van het standpunt van de klassenstrijd afzagen zich doorgaans ontpopten als verraders in de nationalistische beweging. Slechts het proletariaat kan Vlaanderen bevrijden want alle andere klassen hebben Vlaanderen verraden".

EXCLUSIEF VOOR GENT
Handgeweven Kilims en Gobelins, alsook kunst-
en folkloreartikelen uit Polen.
KUCNEROWICZ
St. Jansvest 9 (bij Kortedagsteeg) Gent.

BIJ
**BOEKEN-
ARSENAAL**

Lamstraat 14
9000 GENT

Tegen zeer lage en uitzonderlijke prijs
**OPKOMST EN ONDERGANG VAN
HET DERDE RIJK**

Geschiedenis van het Nationaal-socialistisch Duitsland.

door William L. Shirer : Gebonden in
2 delen slechts 290 Fr.

Een **DOKUMENTBOEK DIE IEDER
VAN ONS MOET BEZITTEN.**

SCALDIA VOLGA

stelt voor :

de nieuwe **SCALDIA - MOSKVITCH 402**

verdelers : Garage Gentil Schouteet
Torhoutsteenweg 8
Leffinge - Oostende - tel. 059/75445

PER VLIEGTUIG NAAR DE U.S.S.R.

MOSKOU - PITSUNDA : 15 of 22 dagen - vanaf 10.950 F

parel van de Zwarte Zee

— vertrek elke zaterdag van 13 juni tot 22 augustus inbegrepen

MOSKOU - LENINGRAD : 15 dagen - vanaf 12.800 F

doorheen de geschiedenis van de USSR

— vertrek elke zaterdag van 20 juni tot 22 augustus inbegrepen

Knip deze advertentie uit en stuur ze naar :

BELGATOURIST

Reisagentschap

Parochiaansstraat, 29

1000 Brussel

Tel. 02/13.43.32 en 11.28.98

Gelieve mij kosteloos documentatie en inlichtingen te bezorgen.

Mijn naam : .....

Mijn adres : ..... N° .....

te .....
Vergunning n° 1106 - Kat. A

BOEKHANDEL

ULENSPIEGEL

Abdijstraat 147 Antwerpen (KIEL)

Tel. 03/37.94.18

Postchecknummer :

1074.24 (t.n.v. G. Vercammen)

leerboeken voor onderwijs
van elke graad - woordenboeken
encyclopedieën - technische en
wetenschappelijke werken -
reisgidsen - baankaarten
alle bestellingen in binnen- en buitenland

**GOOI DAT GEWEER WEG JONGEN,
EN GA NAAR HUIS.**

De affiche die op de laatste bladzijde van "Vrede" verschijnt wordt uitgegeven door de BUVV (formaat 45x62). Deze dient in Vlaanderen zo breed mogelijk verspreid te worden.

Breng enkele van deze aanplakbrieven aan in uw omgeving, uw bedrijf, uw school.

Deze affiches zijn te verkrijgen aan 25 fr voor 10 ex. (plus verzendingskosten).

Bestellingen kunnen gedaan worden door overschrijving op Prk. 10.112.88 van de BUVV - Bagattenstr. 44, Gent.

Lezers die ons alleen financieel kunnen helpen deze actie te voeren kunnen eveneens hun steun storten op bovengenoemde rekening met vermelding - affiches Vietnam.

GENTS AKADEMISCH KOOPERATIEF - GAKKO s.v.

Bureelartikelen

Papierwaren

Schrijfmachines

Labojassen

Speciale voorwaarden voor studenten en verenigingen.

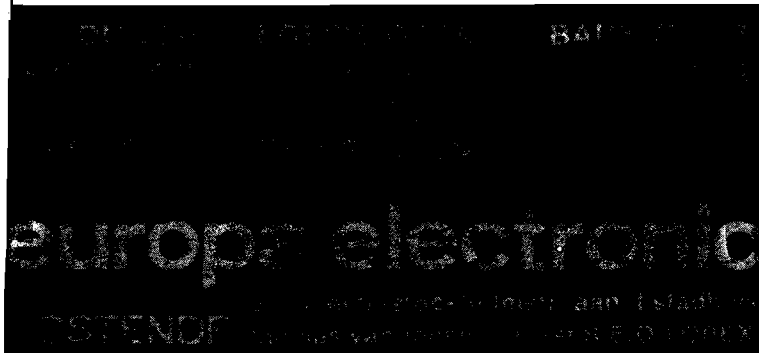
GAKKO s.v. St. Pietersnieuwstraat 85 - Gent - Tel. 23.03.43

Pockets

Kranten

Drukkerij

Uitgeverij

EUROPA - ELECTRONIC
geeft aan de lezers van "Vrede"
bij alle aankopen een speciale
korting.

**GOOI DAT GEWEER
WEG JONGEN,
EN GA NAAR HUIS**

WOON DE MANIFESTATIES BIJ VAN DE B.U.V.V.

